

นี่คือเรา

The National Museum of Ourstory

This is Us

empower's museum

พิพิธภัณฑ์งานบริการคองาน 2016

This is Us

EMPOWER Foundation Museum of
Sex works in Thai Society

นี่คือเรา

พิพิธภัณฑ์ งานบริการทางเพศ ในสังคมไทย

โดย มุลนิธิ เข็มพาวเวอร์

1st edition 2015

www.empowerfoundation.org
badgirls@empowerfoundation.org

ISBN: 978-616-91157-2-4

EMPOWER UNIVERSITY PRESS

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเอ็มพาวเวอร์

57/60 TIVANOND ROAD, NOTHABURI 11000, THAILAND

57/60 ถนนติวานนท์, นนทบุรี 11000

EMPOWER UNIVERSITY PRESS is a publishing house of

EMPOWER FOUNDATION,

An organization by and for sex workers in Thailand

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเอ็มพาวเวอร์

เป็นของมูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ (ส่งเสริมโอกาสผู้หญิง) องค์กรพัฒนาเอกชน

ที่ดำเนินการโดย และเพื่อ พนักงานบริการในประเทศไทย

'This is us' EMPOWER's museum

"นี่คือเรา" พิพิธภัณฑ์เอ็มพาวเวอร์

First published in Nonthaburi 2016

ตีพิมพ์ครั้งแรก ที่นนทบุรี ปี 2559

พัฒนาพงษ์เมื่อพ.ศ. 2528 ถนน
กว้างขวางสองข้างทางเนืองแน่นสีล้นจากป้ายบาร์
ประชันขันแข่งนักดื่มนักบันเทิงยามค่ำทั้งไทย
และต่างชาติ และคนทำงาน หญิง ชาย คนขาย
ดอกไม้ ช่างภาพโพลารอยด์ แม่ค้าหาบเร่ขาย
ส้มตำเดินอยู่บนถนนเข้าบาร์โน้นออกบาร์นี้
ตึกตึกสนุกสนานเหมือนชายหาดพัทยาคราว
โน้นแต่ขายนักเที่ยวในยามนี้ไม่มีเครื่องแบบ ไม่
สะพายปืน ไม่มีจีปัสเซียว และไม่มีชายบิกบีใน
เครื่องแบบสห.

พัฒนาพงษ์เริ่มเปลี่ยนไปเป็นตลาด
กลางคืนเมื่อปีพ.ศ. 2532 มาจนถึงบัดนี้พัฒนาพงษ์
คือไนท์บาซาร์ของกรุงเทพฯ ธุรกิจบาร์ซบเซา
ตกต่ำลง

Patpong in 1985 was still a wide
open street, with brighten colorful neon
signs on both sides from more than 200 a-
go-go bars. The crowds were regular Pat-
pong goes both Thai and foreigners, bar
workers, flower sellers, polaroid portrait
photographers, Somtum vendors, doormen
and tuktuk drivers hanging out on street
corners, and tourists hopping from bars to
bar.

New customers of Patpong were
no longer men in uniform, they did not carry
guns, no green jeeps, no MP in full war
gear... instead they wore colorful shirts of
tourists and expat white collar suits.

คำนำ *Introduction:*

หนังสือเล่มนี้ต้องการให้เป็นคู่มือแก่ผู้เข้าชม พิพิธภัณฑ์ “นี่คือเรา” ของมูลนิธิเอ็มพาวเวอร์

ด้วยความเคารพถึงภูมิหลังและวัฒนธรรมของผู้ชมแต่ละคนที่จะไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการค้าประเวณี

หนังสือเล่มนี้จะช่วยให้ท่านเข้าใจถึงวัตถุประสงค์และการเรียนรู้ของเราเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์ที่ทำงานในภาคบริการในประเทศไทย และอดีตที่รู้จักกันว่าสยามเราหวังว่าท่านผู้ชมจะรู้สึกถึงความเป็นมิตรและเปิดโอกาสให้ท่านได้สนทนากับพนักงานบริการทางเพศผ่านสรรพสาระที่บรรจุอยู่ในพิพิธภัณฑ์นี้

เอ็มพาวเวอร์ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ปี 2528 ในขณะที่เพลง *One Night in Bangkok* กำลังท็อปฮิตโดยเฉพาะในบาร์อะโกโกย่านพัฒนาพงษ์

รัฐบาลไทยในยุคนั้นกำลังเห็นว่าการท่องเที่ยวจะนำรายได้เข้าสู่ประเทศมหาศาลและจะเป็นรายได้หลักของประเทศในวันต่อมา *Visit Thailand Year* ได้ผุดขึ้นมาขายโครงการใหม่ๆต่อนักท่องเที่ยวนานาชาติในแต่ละปีก่อนที่จะมาสู่ *Amazing Thailand* ในยุค 2000 (2543) ศตวรรษใหม่

พัฒนาพงษ์เป็นถนนที่ทำให้กรุงเทพฯ เป็นที่รู้จักไปทั่วโลกเป็นย่านบันเทิงที่ทำให้นักท่องเที่ยวสับสนสับสนเหมือนภาพธุรกิจบันเทิงและเช็ทส์ที่ต่อเนื่องมาแต่ยุคสงครามเวียดนามที่ทำให้ประเทศไทยเป็นที่ส่งออกความตายสู่ชาวเวียดนามด้วยฐานกองบินอเมริกาของสหรัฐฯถึง 6 แห่งและกำลังทหารจิวอกว่าแสนที่ไปรบในดินแดนเพื่อนบ้าน

ในอีกทางหนึ่งประเทศไทยคือสถานที่ขายหนุ่มอเมริกันนับแสนมาล้มความตายกันที่นี่

วัฒนธรรมอะโกโกในพัฒนาพงษ์ถูกถ่ายโอนเข้ามาหลังจากความซบเซาเข้าครอบงำพิพาสต์หีบ ไคราช อบลู อุดร และตาคลี เมื่อสหรัฐอเมริกาถอนฐานทัพออกไปหลังปี 2518 นำประเทศไทยเข้าสู่ยุค “การท่องเที่ยวไทย” เพื่อทดแทนรายได้ของประเทศที่จะขาดแคลนเมื่อจิวอกออกไปและแก้ปัญหาแรงงานบริการตักงานกว่า 2 แสนคนในตอนนั้น

This book is our introduction for visitors to “This is Us” Museum of EMPOWER Foundation.

We understand our visitors may come from various backgrounds and cultures and hold different opinions about many things especially about sex work.

We hope this book will help you to understand our vision and what we have learned from people who are working in the sex industry in Thailand, and its former name Siam.

We hope that our visitor find our museum a friendly place to learn about ordinary people, and eventually can open up dialogue between sex worker and non-sex worker communities.

EMPOWER started in 1985 when a song ‘One Night in Bangkok’ was a big hit, especially on the A-go-go dance floors in Patpong Street’s bars.

The Thai government at the time was holding its second “Visit Thailand Year” tourism campaign, to increase tourism as an important source of national income. The government ran similar tourism promotions every year leading up to the famous “Amazing Thailand” in 2000, to begin the new millennium.

Patpong makes Bangkok famous worldwide. It has been a center for night time entertainment for those who visit Thailand and those who permanently stay in Thailand, as well as Thai men. It has been an image of fun and sex since the American War in Vietnam. At that time Thailand was a place that export death to our neighbor’s homeland by allowing US military to launch war from 6 air bases in Thailand.

Thailand became a home for thousands young GIs ready to stage war in Vietnam. On the other hand Thailand was a place of thousands young Americans to forget about life and death.

In 1975, when the GI’s finally left the bases in Pataya, Sattahip, Korat, Ubon, Udorn and Takli, the national income dropped and thousands were left unemployed. The World Bank encouraged

พัฒนาพงษ์เมื่อพ.ศ. 2528 ถนนกว้างขวางสองข้างทาง นีออนสีส้มจากป้ายบาร์ ประชันกันแข่ง นักดื่ม นักบันเทิงยามค่ำ ทั้งไทยและต่างชาติ และคนทำงานหญิงชาย คนขายดอกไม้ ช่างภาพโพลารอยด์ แม่ค้าหาบเร่ขายส้มตำ เดินอยู่บนถนน เข้าบาร์โน้่นออกบาร์นี้ ดึกดึกสนทนากันเหมือนชายหาที่พักพิงคราวโน้่นแต่ชายนักเที่ยวในยามนี้ไม่มีเครื่องแบบไม่สะพายปืน ไม่มีจี้ปัสเซียและไม่มีชายบิก บีนในเครื่องแบบ สท.

พัฒนาพงษ์เริ่มเปลี่ยนไปเป็นตลาดกลางคืนเมื่อปี พ.ศ. 2532 มาจนบัดนี้พัฒนาพงษ์คือไนท์บาซาร์ของกรุงเทพฯธุรกิจบาร์ชบเซา ตกต่ำลงเอ็มพาวเวอร์เป็นที่รู้จักของพนักงานบริการยานพัฒนาพงษ์มาตั้งแต่ปี 2528 เป็นโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนกศน. และที่พบปะสังสรรค์ของสาวพนักงานในพัฒนาพงษ์ มาจนถึงวันนี้

ตลอด 30 ปีที่เอ็มพาวเวอร์ได้ทำงานพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับพนักงานบริการเราได้ศึกษา เก็บข้อมูล สะสมความรู้ในทุก ๆ ทางที่เป็นไปได้ เกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทยและสภาพปัญหาต่างๆทั้งในส่วนบุคคลและในเชิงสังคมและการเมืองการปกครอง

พิพิธภัณฑ์นี้เป็นผลส่วนหนึ่งจากการศึกษาและการทำงานที่ผ่านมาของเอ็มพาวเวอร์กับพนักงานบริการในประเทศไทยที่ปัจจุบันมีศูนย์ชมชนและเครือข่าย พนักงานบริการใน 5 จังหวัดคือ เชียงใหม่ เชียงราย ตาก มุกดาหาร และที่นนทบุรี นอกเหนือจากที่ พัฒนาพงษ์-กรุงเทพฯ

เราหวังว่าท่านผู้ชมพิพิธภัณฑ์จะได้รับความรู้ความบันเทิงตามแต่สภาพที่เรามีและที่ท่านรับได้และ

ขอได้รับการขอบคุณจากพวกเรา พนักงานบริการประเทศไทยผ่านเอ็มพาวเวอร์

Thailand to attract tourists to substitute the income. The western style entertainment and A Go Go Bars moved to Patpong.

Patpong in 1985 was still a wide open street, with brighten colorful neon go-go bars. The crowds were regular Patpong goers both Thai and foreigners, bar signs on both sides from more than 200 bars and workers, flower sellers, polaroid portrait photographers, somtum vendors, doormen and tuktuk drivers hanging out on street corners, and tourists hopping from bars to bar.

New customers of Patpong were no longer men in uniform, they did not carry guns, no green jeeps, no MP in full war gear... instead they wore colorful shirts of tourists and expat white collar suits. When the GI's finally left the bases in Pataya, Sattahip, Korat, Ubon, Udorn and Takli in 1975, the national income dropped and thousands were left unemployed. The World Bank encouraged Thailand to attract tourists to substitute the income. The western style entertainment and A Go Go Bars moved to Patpong.

For thirty years empower has worked to improve quality of lives of the workers in the street. We have been gathering knowledge, background, history and fresh information about the sex industry in old Siam and modern Thailand today.

We've had the privilege to learn personal stories of our friends and discuss and observe the socio-political developments related to the business of sex in Thailand.

The museum is part of what we've learnt, as well as to remind us of our experiences, not only in Patpong as now we have had worked in 5 other provinces, Chiangmai, Chiangrai, Tak, Mukdaharn, Nonthaburi and Patpong-Bangkok.

We hope that our visitors enjoy and gain from our museum, and we would like to thank you for visiting us.

พิพิธภัณฑ์ 'นี่คือ เรา' ของมูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ เป็นที่เก็บรวบรวม เรื่องราว ความเป็นมา และ บันทึกทางประวัติศาสตร์ที่เป็นคนค่าที่สำคัญของการค้าประเวณี

เป็นแหล่งเรียนรู้ ที่รวบรวมผลงาน แนวคิดในการทำโครงการ ต่าง ๆ ที่เป็นผลงานของมูลนิธิเอ็มพาวเวอร์ ที่ได้รับการยอมรับ ทางสังคม ทั้งในประเทศ และ นานาชาติ

เมื่อปี (พ.ศ. 2540) ประเทศไทยได้มี กฎหมายสิทธิมนุษยชน โดยมีหลักการสำคัญคือความเสมอภาค ในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิ่งที่เคยเป็นความถูกต้องหลายประการ ได้กลายเป็นสิ่งที่ ไม่สอดคล้อง หรือไม่สามารถปฏิบัติได้ เพราะขัดกับ หลักสิทธิมนุษยชน

การค้าประเวณี จึงต้องการคำอธิบาย ด้วยทัศนคติปัจจุบันที่เหมาะสม และความเข้าใจในมุมมองใหม่

THIS IS US MUSEUM IS AN INSTITUTE WHICH COLLECTS STORIES AND VALUABLE HISTORY OF SEX WORK IN THAILAND.

IT IS A LEARNING CENTER, ARCHIVE OF CONCEPTS AND IDEAS OF EMPOWER FOUNDATION, THROUGHOUT ITS MANY YEARS EXPERIENCES, IN WHICH RECOGNIZED INTERNATIONALLY AS WELL AS WITHIN THAILAND.

IN 1997 THAILAND AMENDED HUMAN RIGHTS PROTECTION LAW, IN PRINCIPLE IT IS RECOGNIZED THAT ALL HUMAN HAVE EQUAL DIGNITY AND HAS BROUGHT CHANGES TO OLD BELIEFS AND UNDERSTANDING.

MANY THINGS THAT USED TO BE RIGHT IN THE PAST, COULD BE NO LONGER ACCEPTABLE IN TODAY'S PRINCIPLES.

SEX WORK IN THIS PRESENT TIME, NEEDS TO BE LOOKED AT WITH TODAY'S VISIONS AND UNDERSTANDING.

No More Sewing Machine

พจนันท์ จักรเขิบพัว

จักรเย็บผ้าและคุณค่าของผู้หญิง SEWING MACHINES: VALUE OF WOMEN?

ตั้งแต่ผลิตขึ้นปีพ.ศ.2333 จักรเย็บผ้าได้เป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุดในงานของผู้หญิง จนมีการเรียกว่าเป็น “สิ่งค้นพบของราชินี” ในปีพ.ศ.2403 จักรเย็บผ้าได้เพิ่มความสำคัญขึ้นโดยย้ายออกจากบ้าน ไปสู่ร้านเย็บผ้าและโรงงานที่มีการจัดการมืมา ผลผลิตจากจักรเย็บผ้าหลังไหลเข้าสู่ท้องตลาดในขณะที่คนงาน “หนูถีบจักร” เริ่มสูญเสียอิสรภาพมีค่าจ้างต่ำ และสภาพที่ทำงานยากลำบาก

หลังจากนั้นเมื่อมีการค้นพบเครื่องจักรอัตโนมัติ และไฟฟ้า คนงานจำนวนมากก็ถูกไล่ออกตกงานและกลายเป็นแรงงาน “หนูถีบจักร” ราคาถูกในโรงงานห้องแถว

วันที่ 8 มีนาคม 2400 คนงานหญิงโรงงานทอผ้าในยุโรปได้รวมพลังกันจัดตั้งเป็นสหภาพแรงงาน ขึ้น

จนกระทั่งเรื่อยมาถึงปี2450, 2451, และ 2452 วันที่ 8 มีนาคมได้กลายเป็นวันที่พวกเธอยอมรับให้เป็นวันเกิดของขบวนการต่อสู้ของแรงงานสตรีและได้จัดให้มีการเดินขบวนขึ้นในสหรัฐอเมริกาการลุกขึ้นต่อสู้ของแรงงานหญิงจำนวนมากได้ทำให้เกิดการจลาจลในหลายเมืองและได้พัฒนาขึ้นมาเป็นการจัดตั้งสหภาพแรงงานและต่อมาก็นำไปสู่การกำหนดมาตรฐานแรงงานขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก

จักรเย็บผ้าได้ถูกนำมาเป็นเครื่องมือฝึกสอนผู้กระทำความผิด ตามพรบ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ที่ถูกจับมารับโทษในสถานสงเคราะห์

การฝึกอาชีพเย็บผ้าเป็นแนวทางของรัฐบาลต่างๆด้วยหวังว่าจะเป็นอาชีพใหม่มาแทนที่การขายบริการทางเพศ

เอ็มพาวเวอร์ได้รับการบริจาคจักรเย็บผ้าจำนวนมากที่เห็นอยู่นี้เป็นจักรหลังหนึ่งที่ถูกเก็บไว้เป็นที่ระลึกของพวกเรา

Since the first invention in 1790 the sewing machine has played an important role in the history of women and work.

Dubbed ‘The Queen of Inventions’ in 1860, over time it moved from homes and small shops into large, machine-controlled environments dominated by impersonal management. Production increased and prices fell, but workers suffered loss of independence, lower wages, and sometimes harsh working conditions.

Hundreds more faced unemployment. The situation became even worse when the addition of electric motors to the machines led to sweat shops.

On March 8th 1857 the action taken by women garment workers in Europe led the first trade unions.

During 1907, 1908 and 1909 March 8th marked the beginnings of strike action and demonstrations by women workers in the USA. Social upheaval contributed to largescale unrest, the organization of workers into unions, and eventually to the establishment of government standards for the work place.

Sewing machine has been used as training equipment in rehabilitation centers for women arrested by “prostitution law”.

Most governments believe that sewing could be a substitute job to replace selling sex.

Empower has had many sewing machines donated over the years. This machine is the most memorable tool to us all.

เมื่อข้าวสาร ถูกใช้เป็นสินค้ากำหนดราคา ในสมัย
อยุธยาถึงต้นรัตนโกสินทร์ ราคาข้าวสารทางเขต
(ปี 2223) อย่างเป็นทางการเท่ากับข้าวสาร 1 ถัง
(50 สตางค์) ถึง 1 กระสอบ (4 บาท) ปัจจุบัน
(2557) ราคาข้าว 15 กก. (=1 ถัง) ประมาณ
550-750 บาท กระสอบ รว 3600-4000
บาท

When rice was a major market value dur-
ing Ayudhaya and early Bangkok period,
the cost of 1 sexual serice was between 15
kg - 1 sack of rice (50 satang - 4 baht) /
recorded in 1680 AD. Today 15 kg of rice
is between Baht 550-750 and 1 sack is
around Baht 3,600-4,000 .

สมัยอยุธยา (พ.ศ.1893-2310) ถึงกรุงเทพฯตอนต้น Ayudhaya (A.D. 1350-1767) to Early Bangkok

บันทึกทางประวัติศาสตร์ที่กล่าวถึงรัฐสยามเป็นผู้ค้าประเวณีย้อนไปตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2223 จากเอกสารราชการบันทึกไว้ว่ามีการออกใบอนุญาตให้ข้าราชการเปิดช่องโสเภณี ในนามของรัฐในสมัยอยุธยาตอนต้น โดยมี บันทึกราคาค่าบริการสนนราคา 50 สตางค์ ถึง 4 บาท (ในเวลานั้นข้าวสารราคาถึงละ 50สตางค์)

มีหญิงทำงานในช่องของรัฐนี้ถึง 600คนและข้าราชการหลายคนก็เอาลูกสาวมาขายในช่องเหล่านี้ แม้ว่าผู้หญิงจำนวนมากเป็นทาสที่ซื้อมาทำงานในช่อง ลูกค้าของช่องโสเภณี เหล่านี้มีทั้งคนไทย ชาวต่างชาติ กะลาสีเรือ นักเดินทางและพ่อค้า

ในปี 2348 มีมาตราว่าด้วยการค้าประเวณี ในกฎหมายตราสามดวงว่าไม่ให้เอาโสเภณีมาเป็นพยานในคดีความและเตือนไม่ให้ชาย แต่งงานกับโสเภณี และถ้าเมียชายใดเคยเป็นโสเภณีและประพฤตินอกใจสามีให้ลงโทษประจานต่อสาธารณะโดยให้เทียมแอกไถนาเยี่ยงควาย

“...อันหญิงร้ายให้เอาเฉลวปะหน้าตัดดอกจะบาทั้งสองหรือดอกจะบาแดง เป็นมัลลย์ ใส่ศีรษะใส่คอ แล้วให้เอาหญิงนั้นเข้าเทียมแอกข้างหนึ่งชายชู้เทียมแอกข้างหนึ่ง ผจานด้วย ไถนาสามวัน...”

การอพยพจากเมืองจีน*

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2270 จักรพรรดิฉิน เริ่มผ่อนคลายนโยบายการอพยพออกนอกประเทศ และมีการนำเข้าชาวจากอาณาจักรสยาม การค้าขายระหว่างสยามกับจีน ดำเนิน ไปพร้อม ๆกับการเติบโตของชุมชนคนจีน ก่อนหน้านั้นประเทศจีนสั่งห้ามการค้าระหว่างประเทศ และการเดินทางออกนอก ประเทศของคนจีน “...ผู้ใดเดินทาง หรืออพยพไปยังนอกประเทศ ไม่ว่าจะเพื่อการอยู่อาศัย หรือการทำมาหากิน ถือว่ามีความผิดในฐานะติดต่อกับพวกกบฏ และศัตรู มีโทษประหารชีวิตด้วยการตัดหัว”

การอนุญาตให้คนจีนเดินทางมาสยามได้ดำเนินมา จนกระทั่งช่วงต้นของกรุงรัตนโกสินทร์ คนจีนในบางกอก มีมากถึง 4 แสนคน ปี พ.ศ. 2393 รัชกาลจักรการค้าประเวณีใน

Siam 1680: It is recorded that Ayudhya official was licensed to run an elite brothel, the proceeds going back to the State. For the first time there was an official service fee in brothels. The fee ranged from 50 Satang to 4 baht. At that time 50 Satang bought 15kgs of rice and 4 baht bought 120kgs.

The workers in this establishment were 600 women, many were daughters of esteemed officers. The official was also in charged with buying slave women for work in the brothel.

Customers included local and foreign dignitaries, sailors and traveling merchants.

In the 1805 prostitutes are mentioned in the Law of Three Seals. They were one of the people excluded from being witnesses. The law also cautioned men against marrying prostitutes. Under the law if a former prostitute was found to have committed adultery she would be condemned in public and punished by being forced to work as a buffalo in the field.

Both brothel owners and workers paid taxes, the state gained more income from taxes from brothels than gambling houses.

Chinese migration*

Since 1727 the Qing Empire relaxed restrictions migration plus allowed the import of Siamese rice to south China. Both migration and trade began to boom.

Before 1727 there were harsh restrictions on the movement of trade goods and people from China to Siam. Article 225 of the Qing code read:

“All ... who remove to foreign islands for the purpose of inhabiting and cultivating the same, shall be punished according to the law against communicating with rebels and enemies and consequently suffer death by being beheaded.”

คำให้การขุนหลวงวัดประดู่ทรงธรรม

‘...มีตลาดบนบกนอกกำแพงพระนครตามชานพระนครข้าง
ตามฝั่งฟ้ากรุงข้าง ตัดแต่ในรอบบริเวณขนอนใหญ่ทั้ง 4 ทิศ
รอบกรุงเข้ามาจนฟ้าฝั่งแม่น้ำเจ้าทรงกรุง และชานกำแพงกรุงนั้น
รวมเป็น 30 ตลาด คือ... ตลาดบ้านจีนปากคลองขุนละครไชย
มีหญิงนครโสภณตั้งอยู่ท้ายตลาด 4 โรง รั้วข้างทำชำเราแก่บุรุษ
ตลาดนี้เป็นตลาดใหญ่ใกล้ท่าเรือแลทางบก มีตึกกว่าร้านเงินมาก
ขายของเงินมากกว่าของไทย มีศาลเจ้าเงินศาลย อยู่ท้ายตลาด 1...’

(สมัยปลายกรุงศรีอยุธยา ก่อนปี 2310)

The Testimonial of Khunluang Watpradusongdham

‘... There are markets on land outside city wall and outskirts,
some on the bank of the river, some on the side of the city next
from city moats of all four sides. All surrounding the city until
at the city center on the side of the river, and outskirts, there are
all 30 markets and that is...at Baan Chin market on the mouth
of Khun Lakornchai canal, there were 4 brothels where men can
hire women for sexual intercourse. His market was big, near
shipping piers and roads, there were many buildings and Chinese
shops. There were more Chinese goods than Thais, and Chinese
monastery at the end of the market...’

(Ayuddhaya period before B.E 2310 / A.D, 1767)

บางกอก มีศูนย์กลางอยู่ในย่านคนจีน “ตรอกสำเพ็ง” โดยให้แขวนโคมเขียวไว้ที่หน้าร้าน เพื่อเป็นสัญลักษณ์ ผู้หญิงที่ทำงานใน บ้านโคมเขียว มีทั้งคน ไทย และคนจีน

ตรอกสำเพ็ง

ในปี 2432 ในตรอกสำเพ็งมี โรงฝิ่น 245 โรงโรงพนัน 128 โรง และมีโรงโสเภณี 71 โรง ทำให้ตรอกสำเพ็งมีชื่อเสียงมาก

โรงน้ำชา

ไม่แนช้ดว่า เริ่มมีโรงน้ำชาในบางกอก เมื่อใด แต่โรงน้ำชา เป็นที่ทำงานของหญิงสาว จากประเทศจีน ที่เข้ามาเมืองไทยมาโดยไม่มี ใบอนุญาตให้ทำงาน โรงน้ำชา ในย่านเยาวราช ให้บริการแก่ชายจีน ที่มาดื่มน้ำชา อาบน้ำ และ นวดตัว รวมถึงการให้บริการทางเพศ

โรงโสเภณีในกรุงเทพ ปี 2483

สยามเปลี่ยนแปลงการปกครองสู่ระบอบ ปัจจุบันในปี 2475 รายงานในระยนั้น มีโรงโสเภณีที่ขึ้นชื่อลือชาในกรุงเทพฯ อยู่ 3 โรง ที่ ตรอกเต้า (ปัจจุบัน ซอยเยาวราช 8) ได้แก่-โรงยายแฟง, โรงแม่กลีบ, โรงแม่เต้า

กล่าวกันว่ายายแฟงเป็นคนมีเมตตา ใจบุญสุนทาน และเป็นผู้ออกทุนสร้างวัด ที่ตรอกโคก (ถนนพลับพลาไชย) ที่ต่อมาได้รับพระ ราชทานนามจาก รัชกาลที่ 6 ว่า วัดคณิกาผล และ ต่อมาแม่กลีบ ที่กล่าวว่า เป็นลูกสาวยายแฟง ก็ ออกทุนสร้างวัด กันมาตยาราม

ย่านที่มีโรงโสเภณี อื่น อีกในกรุงเทพ ตอนนั้น ก็มี ย่านสำเพ็ง (ตรอกสำเพ็ง), ตรอกสี่แฉ่ม, ตรอกเวียงขี้, ตรอกโรงโคม, ตรอกโป้ หรือ ตรอกญวน หรือตรอกอันนั่ม, สะพานเหล็ก, สะพานถ่าน, ตรอกหม้อ, วรจักร, ถนนดินสอ, วงเวียน 22 กรกฎาคม, ถนนรองเมือง, สีแยคมหานาค, โป้เบ้, สะพานขาว, นางเลิ้ง, บางลำพู, และยังมีพนักงานนานาชาติที่ ทำงานตามโรงแรมแถวสีพระยา ซึ่งมีทั้งคนจีน ญี่ปุ่น และยุโรป

By the 1850's Bangkok's prostitution industry was centered on the Chinese district of Sampeng Lane, where green lights instead of the European red signaled work places.

Trok Sampeng

1889 records show that there were 245 opium dens, 128 gambling houses and 71 brothels along Soi Sampeng (Sampeng Lane) Bangkok, the area had become quite notorious.

Rong Nam Cha

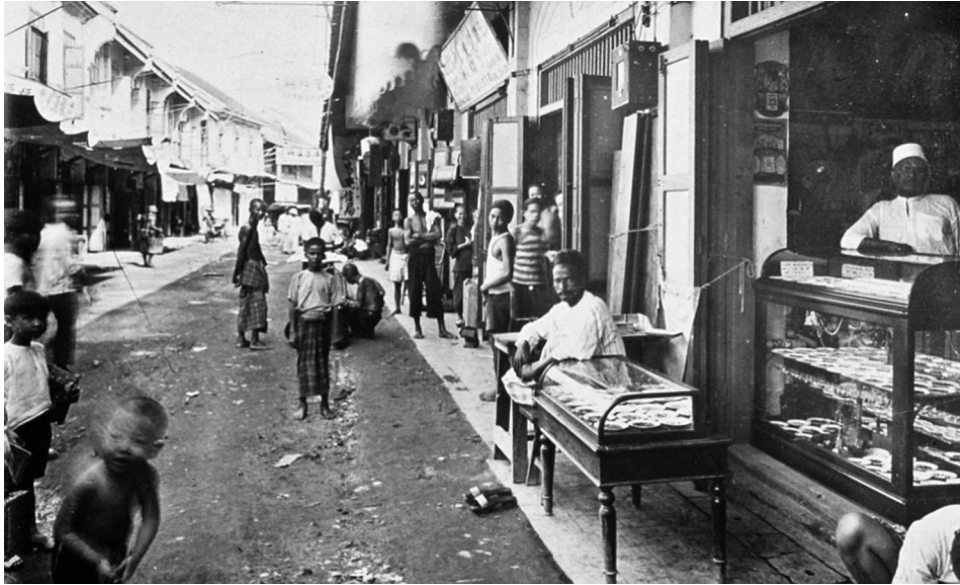
Immigrant women from China were not permitted to work legally in Thailand. To support themselves, they established "tea houses", known as Rong Num Cha, in which visitors could have tea, a bath, and sexual services

Bangkok Brothels in 1940

Siam change to present constitutional state in 1932. At the time there were three welknown brothels in Bangkok, in Trok Tao (Today's Yaowaraj Soi 8);Yai Faeng House, Mae Kleep House, Mae Tao House

Yai Faeng is a kind and moral person. She build a Buddhist temple in Trok Kog (*Plub Pla Chai Road*), which later King Rama VI gave the name "Wat Kanikaphol" to the temple. Later Yai Kleep, which said to be Yai Faeng's daughter, was also build another temple called Wat Kanmatuyaram.

There were others popular districts in Bangkok, such as; Trok Suaniem, Trok Vejkhee, Trok Rong Koam, Trok Poe, Trok Yuan, Sapan Hlek, Sapan Dhan, Trok Hmor, Worachak, Thanon Dinsor, Wongwien 22 Korakada, Thanon Rongmueng, Siyaek Mahanak, Bobe, Sapan Khao, Nang Lerng, Banglumpoo, etc. There are also foreign women; Chinese, Japanese and European worked in hotels in Si Praya.

ตรอกสำเพ็ง 2470 Bangkok's Sampeng Lane 1924

สำเพ็งเมื่อราวพ.ศ.2470

ตั้งแต่ปีพ.ศ.2270 การค้าขายระหว่าง สยาม กับจีนดำเนินไปพร้อมๆกับการเติบโตของ ชุมชนคนจีน

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นคนจีนใน บางกอกมีมากถึง 200,000 คน ครึ่งหนึ่งของ ประชากรกรุงเทพฯ เวลานั้น

จนกระทั่งปีพ.ศ.2393 ธุรกิจการค้าประเวณี ใน บางกอกมีศูนย์กลางอยู่ที่ “ ตรอกสำเพ็ง “ โดย ให้แขวนโคมเขียวไว้ที่หน้าร้านผู้หญิงที่ ทำงาน ในบ้านโคมเขียวมีทั้งคนไทยและคน จีน

กาญจนาคพันธุ์ ได้เล่าถึงผู้หญิงโคมเขียวที่ ตรอกเต้าว่า “ ในตรอกเต้านี้เป็นห้องแถวยาว ติดต่อกัน ไปตลอดตรอกทุกห้องแขวนโคม เขียวไว้หน้าห้องแถวเป็นแถวและเวลาก่อนค่ำ จะเห็นหญิงโคมเขียวเขาจตุรบรรพการกำมือหนึ่ง (ราวสัก 20 ดอก) มาลงที่ใต้โคมเขียวหน้า ห้องข้าพเจ้าเคยถามเขาว่าลนทำไมเขาบอกว่า ลนให้มีแขกเข้ามามากๆ พวกนี้ราคาอยู่ใน 6 สลึง หรือ 2 บาท ส่วนที่ตึกใหญ่ตรงกันข้ามกับ ตรอกนี้ก็มียาเสพติดเช่นกัน แต่เขาแขวน โคมเขียวไว้ให้ลับเข้าไปมองไม่เห็นนอกจาก คนเคยแล้วก็รู้จักมีนามว่า “ ยี่สุนเหลือง “ เป็น ชั้นสูงหน่อย ไม่จู้จี้จกจกเหมือนพวกตรอกเต้า ราคาราว 3-5 บาทข้าพเจ้าเคยเข้าไปหลาย ครั้งออกจะสภาพเรียบร้อย ห้องแต่ละห้องใน ตึกก็ตกแต่งดี

แปลว่ารับแขกชั้นสูง ไม่สัพเพเหระเหมือน ตรอกเต้า “ (ตรอกเต้าปัจจุบันคือซอย เยาวราช 15 เชื่อมต่อกันได้กับตรอกสำเพ็ง (ถนนวานิช))

Sampeng in 1927

Since 1727 trading between Siam and China began to boom, and relaxed laws in China brought in many Chinese immigrants.

A century later virtually half the 400,000 residents of Bangkok were Chinese immigrants.

By the 1850's Bangkok's sex industry was centered in the Chinese district of Sampeng Lane, where green lights instead of the European red lights signaled workplaces.

“ In Trok Tao lane there are rows of shop houses on both sides, every house hung green lantern inside doors, every evening before dark I saw women holding bunch of lighted incense sticks under the green lantern. I asked them ‘why they do that?’ , they said to pray for more customers.

These women prices between 6 salung (Baht 1.50) or 2 baht. But in the high rise building opposite the lane, there are women doing the same work as these women here, but hid their green lantern inside that we cannot see from outside, so it only serves people who are regularly known the place as “ Yisun Lueng-Yellow Yisun “. This was more high market and not so aggressive as in Trok Tao lane, priced around 3-4 baht.

I've been there many times, they are more polite and the rooms are well decorated for higher customers, not mixed up like in Trok Tao lane.” as told by Kanchanapan.

TrokTao today is Yaowarat Soi 15 which is connecting to Trok Sampeng (Vanich Road)

ทำไม ถึงโคมเขียว Why Green Lantern?

เมื่อปลายรัชกาลที่ ๕ ตามชองหรือโรงโสเภณี จะมีโคมสีเขียวแขวนไว้ทุกโรงเพื่อบอกให้รู้ว่าเป็นโรงโสเภณี

การที่ชองโสเภณีต้องแขวนโคมก็เพราะกฎหมายนั้นได้บังคับไว้เช่นนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อเจ้าหน้าที่จะได้ดูแลตรวจตราได้ทั่วถึงนั่นเอง

สำหรับบทกฎหมายที่บังคับให้ชองโสเภณีต้องแขวนโคมก็คือ “พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรครัตนโกสินทร์ ศก ๑๒๗” (พ.ศ. ๒๔๕๑)

แต่ในกฎหมายนั้นเพียงกล่าวว่า “ต้องมีโคมแขวนไว้หน้าโรงเป็นเครื่องหมาย...” โดยไม่ได้บังคับว่าจะต้องเป็นโคมสีอะไร แต่ที่ต้องใช้โคมสีเขียวคงเป็นในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ คือทำโคมใช้กระจกสีเขียวเป็นตัววย่าง โคมดังกล่าวจึงเป็นสีเขียวเหมือนกันหมด

กฎหมายฉบับนี้จัดว่าเป็นฉบับแรกที่ได้ตราใช้บังคับหญิงนครโสเภณีให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ซึ่งก่อนหน้านี้ไม่มีกฎหมายโดยเฉพาะ

บรมราชโองการในตอนต้นพระราชบัญญัติมีว่า.-
“มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศทรงทราบทั่วกัน ด้วยทรงพระราชดำริเห็นว่า ทุกวันนี้หญิงบางจำพวกประพฤติตนอย่างที่เรียกว่า หญิงนครโสเภณี มีหัวหน้ารวบรวมกันตั้งโรงหาเงินขึ้นหลายตำบล แต่ก่อนมาการตั้งโรงหญิงนครโสเภณี นายโรงช่วยไถ่หญิงมาเป็นทาสรับตัวจากเจ้าภาษี แล้วตั้งเป็นโรงขึ้น ครั้นต่อมาได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เลิกทาสเสียแล้ว หญิงบางจำพวกที่สมัครเข้าเป็นหญิงนครโสเภณี ต้องรับตัวจากเจ้าภาษี แล้วมีหัวหน้ารวบรวมกันตั้งขึ้น ในท้องที่โรงอันควบบ้างมีควบบ้าง กระทำให้มีเหตุเกิดการวิวาทขึ้นเนื่อง ๆ อีก ประการหนึ่งหญิงบางคนป่วยเป็นโรค ซึ่งอาจจะติดต่อเนื่อง ไปถึงผู้ชายที่คบหาสมาคมได้ ก็มิได้มีแพทย์ตรวจ ตรารักษา โรคร้ายนั้นอาจจะติดเนื่องกัน ไป จนถึงเป็นอันตรายแก่ร่างกายและชีวิตมนุษย์เป็นอันมาก และยังหาได้มีกฎหมายและข้อบังคับอย่างใด สำหรับการป้องกันทุกโรคภัย แห่งพระราชราษฎรทั้งหลายเหล่านี้ไม่ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้สืบไป...”

ในกฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติไว้ว่า ผู้ที่จะเป็นนายโรงหญิงนครโสเภณีได้ต้องเป็นผู้หญิง ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน จึงจะตั้งโรงหญิงนครโสเภณีได้ นายโรงต้องทำบัญชีหญิงนครโสเภณีที่มีอยู่ประจำและที่เข้า

In late Rama V reign, according to the law every whore house or “Rong Sopenee” would hang green lantern at the front, as the trading sign.

The law which order to hang green lantern was “Prevention of Communicable Disease Ratanakosin Year 127” (1908 AD).

Though the law only stated “must hang lantern as trading sign...”, but the officers used green lantern as an example, so all whore houses followed.

However, this is the first law which use to rule whore houses in the kingdom. There was no specific law to control sex business before.

There were reasons for the law as stated:

“The royal order of Your Majesty Prabhoringamintharamahachulalongkorn Prachulachomkloa, today some women has been daily practicing women of ‘nakara sopenee’. Whom their masters set up whore houses in many districts. In the old days there was a master of the house who helped pay off women slaves and had paid tax to set up the whore house. Later on when his majesty has abolished slavery, women slaves who applied to work as ‘women of nakara sopenee’, must received tax ticket and appointed head of the house, at districts regardless of suitable locations. These caused many inconvenient and violations and some women are ill with diseases that could infected men in relationship, and they did not see doctors or received treatment, which cause many illness and lives. And there has not been any law to control or the set rules and orders, in order to prevent diseases to our people. So, His Majesty the King declares the rules of law...”

In this law, the master of the house must be woman.

มาอยู่ใหม่

ห้าม นายโรงรับหญิงนครโสเภณีที่ไม่มีใบอนุญาต

ห้าม นายโรงรับเด็กหญิงที่มีอายุต่ำกว่า ๑๕ ปีมาเลี้ยงไว้ในโรง

ห้าม นายโรงกักขังหญิงนครโสเภณีและห้ามทำสัญญาผูกมัดหญิงนครโสเภณี

ห้าม นายโรงและหญิงนครโสเภณีจู้จ้าน เช่น ยื้อยุด ดุดลาก ผู้ชายให้เข้ามาเที่ยวในโรง ให้เป็นที่รำคาญแก่ผู้คนที่เดินผ่านไปมาออกโรง

ส่วนรายละเอียดอื่น ๆ ก็มีการขอรับใบอนุญาต นายโรงต้องเสียเงินฉบับละ ๓๐ บาท มีกำหนด ๓ เดือน ใบรับอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีเสียค่าธรรมเนียมเดือนละ ๑๒ บาท มีกำหนด ๓ เดือน เช่นเดียวกัน

ผู้ใดตั้งโรงหญิงนครโสเภณีโดยไม่มีใบอนุญาตผู้นั้นมีความผิดให้ปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกิน ๒๐๐ บาท หรือจำคุกมีกำหนดไม่เกิน ๖ เดือน หรือทั้งปรับและจำคุกด้วยทั้ง ๒ สถาน

ถ้าย้ายโรงไปตั้งที่อื่นซึ่งยังไม่ได้รับอนุญาต หรือขัดขวางไม่ให้หญิงนครโสเภณีซึ่งไม่มีความสมัครใจจะอยู่ด้วย หรือรับหญิงที่ยังไม่มีใบอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีไว้ หรือขัดขวางเจ้าพนักงานซึ่งมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติตรวจใบอนุญาตและตรวจโรคกีด ให้ปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกิน ๑๐๐ บาท หรือจำคุกมีกำหนดไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งปรับและจำคุกด้วยทั้ง ๒ สถาน

ถ้าหญิงที่มาขอรับใบอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีอายุยังไม่ครบ ๑๕ ปี แต่แก่งมาหลอกลวงเจ้าพนักงานว่าตนมีอายุเกินกว่า ๑๕ ปีหรือเป็นหญิงนครโสเภณีมาก่อน มาขออนุญาต หรือเอาใบของผู้อื่นมาใช้ก็ผิด ผู้นั้นมีความผิด ให้ปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกิน ๑๐๐ บาท หรือจำคุกมีกำหนดไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งปรับและจำคุกด้วยทั้ง ๒ สถาน

หญิงนครโสเภณีที่ทำอนาจารแก่ผู้เดินทางไปมาภายนอกโรง หรือย้ายโรงไปอยู่ที่อื่น ผู้นั้นมีความผิดให้ปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกิน ๒๐ บาท หรือจำคุกมีกำหนดไม่เกิน ๑ เดือน หรือทั้งปรับและจำคุกด้วยทั้ง ๒ สถาน

ห้ามไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใด บังคับสตรีหรือล่อลวงหญิงผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่สมัครใจเป็นหญิงนครโสเภณี จนทำให้หญิงผู้นั้นต้องจำใจเป็นโสเภณีจะด้วยอุบายอย่างไรก็ตาม ผู้นั้นมีความผิดตามพระราชบัญญัติลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี

The whore house must seeks permission from authority and the duty of house master is to keep record of all women both old and new workers.

No women without permit works in any houses.

No children under 15 taken into the house.

No detain of any women and including any contract which time control.

No nuisance of public and/or lured men in public to come in the house.

Some other details, including to get a permission the house master must pay Baht 30 for the period of 3 months and women work as 'sopenee' pay Baht 12 for the period of 3 months.

Any person set up whore house without permit must be fine Baht 200 or 6 months jailed or both fine and be jailed.

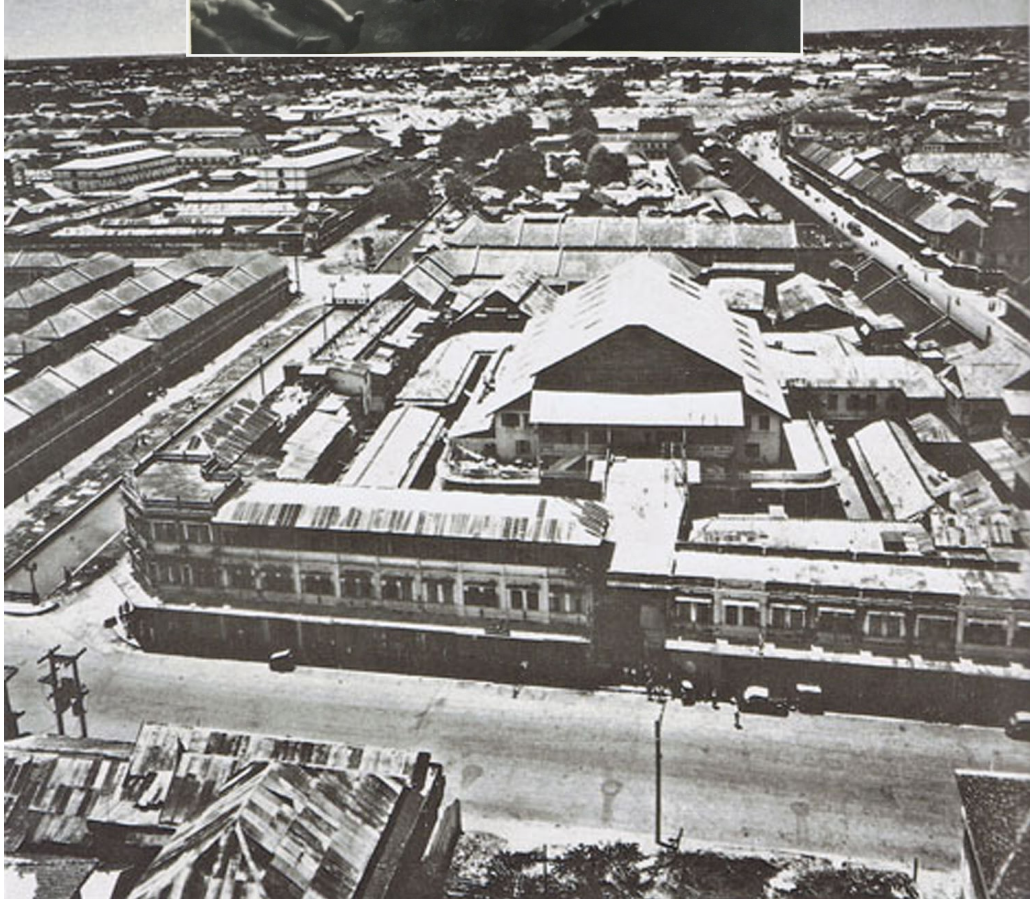
If relocate houses and not yet receive new permit or keep the women to work against her will or women who do not yet has permit or disallowed officers under the law, the master will be fine Baht 100, or detained for 3 months or both fine and be detained.

If women who are under 15 years of age, lie to officers that they are older than 15 or any women use other women permit to work, the person will be fine Baht 100, or 3 months jailed or both fine and jailed.

If any women workers acted indelicately to public or change work place, the person will be fine Baht 20 or 1 month jailed or both fine and jailed.

If anyone lure or force women to work as 'sopenee' against her will. The person will be punish as same as rape.

๕

ตลาดน้ำเพ็ญบุญ และการแสดงของคณะนายหรั่ง *Bumpenbun Market and Charming Dance of Nai Rang*

กรุงเทพฯ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 Bangkok during the WWII.

(จากบันทึกของกาญจนาภรณ์)

นายหรั่ง เรื่องนาม เปิดการแสดงระบำที่เรียกกันว่า “ระบำมหาเสน่ห์” บนตึก 9 ชั้นถนนเยาวราช...นายหรั่ง นำนางระบำสองสามนางออกมาเต้นโชว์ตรงเวที ที่ทำคล้ายระเบียงยื่นออกมาจากตัวตึกตรงซอซ่างๆ มีใช้หน้าถนนใหญ่ พี่เลี้ยงพาเด็กๆออกไปเดินเล่น ยังพาแอบเข้าไปแหงนดูในซอยดังกล่าว

นายหรั่งและคณะระบำแสดงอยู่ที่ตึก 9 ชั้น จนกระทั่ง หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สงบเรียบร้อยแล้ว จึงย้ายมาเช่าเปิดการแสดงระบำไป แบบเปลือยบ้าง ไม่เปลือยบ้าง เป็นประจำที่ตลาดบำเพ็ญบุญ

ตลาดบำเพ็ญบุญด้านหลังเป็นแหล่งที่วัยรุ่นวัยหนุ่มต่างชาติ ต่างภาษา มาชุมนุมกันอย่างเนืองแน่น เริ่มตั้งแต่หัวค่ำยันดึก มีคลองกึ่งกลางระหว่างตึกแถวทั้งสองฝั่ง มีต้นโพธิ์ใหญ่ ที่มีเรือขายถ่านมาจอดเรียงรายหนาตา ตรงนี้เขาเรียกว่า “สะพานถ่าน” แต่มีชื่อทางการว่า “ซอยสรรสร้าง-ซอยลงท่า”

แหล่งที่ผมพูดถึงนี้เป็นแหล่งเรียมย์อันยอดเยี่ยมของคนในสมัยนั้น ตึกทั้งสองฝั่งคลอง เต็มไปด้วย “หญิงงามเมือง” หน้าตาเข้มซ้อเยว องค์อ่อนแอ้น ผัดหน้าเขียนคิ้ว ซะขาวออกนึ่ง เขียวช้วนอยู่ในตึก เพื่อรอคคนมาอุดหนุน สนนราคาค่าบริการนั้นมีตั้งแต่ 1 บาท , 6 สลึง, 2 บาทจนถึง 10 สลึงเป็นอย่างสูง บริเวณที่ว้านี้ ยิ่งดึกคนยิ่งแน่นสาเหตุก็คือคนที่ไปดูระบำมหาเสน่ห์ของนายหรั่ง เรื่องนาม เลิกแล้วออกมาด้วยความหงุดหงิดจึงต้องวนเวียนอยู่แถวนี้

เดิมที่ตรงนี้เขาเรียกว่าสนามน้ำจืด มีละครสัตว์มาแสดงมีของแบกะดินขาย “อะ ไรๆก็สิบสตางค์จ้าว” ฝั่งตรงข้ามเป็นตลาดบำเพ็ญบุญในตลาดนี้มีของกินสารพัดแต่ที่ขึ้นชื่อก็คือหอยแครงนายจ้าว สมัยนั้นจานเล็ก 5 สตางค์จานใหญ่ 10 สตางค์ เหล้า 28 ตึกหรือขวดละ 30 สตางค์ ชั้นบนของตลาดมี “ของดี” ที่เด็ดได้ผู้ใหญ่ดูดีก็คือ “ระบำมหาเสน่ห์” ของนายหรั่ง เปิดวิกเต็นอยู่...

(From Kanchanagapan memoir) Mr. Rang Ruengnam was the first to open a club of “Charming Dance - Rabam Mahasaneh” in a 9 floor building on Yaowaraj road. Mr Rang would have a few women dancers out on a stage. The stage stuck out like a veranda upstairs on the side of the building, not at the front. My nanny used to bring me to walk around the area, so she could look up to see the show.

Mr. Rang and his dance troupe had his business at the building until the end of WWII, then he moved to the new theatre at Bampenbun Market, where he re-open his ‘exotic dance’ hall.

Behind Bampenbun market was a place where young Thais and foreign men would gather around every evening until late at night. There was a canal running in the middle of two rows of buildings with a big Bodi tree at the side of the canal. Here there were charcoal boats waiting to deliver their goods. This area was called ‘Sapan Tan - Charcoal Bridge’, though the official name was ‘Soi Sra Song - Soi Long Ta = Bathing Laneway’

This whole area was a popular entertainment area for men in Bangkok. Inside the buildings along the canal were the businesses called ‘Ying NgamMuang = Women of the City’. They were young with beautiful bodies,. Their faces wore make-up using white powder with sharp eyebrows drawn on. They would sit inside the building waiting for customers. The costs per visit ranged from 1 baht - 1.50 baht; 2 baht up until 2.50 baht. To give an idea of the prices a nearby flea market “everything 10 satang”. A dish of rice cost 5 to 10 satang and a bottle of rice whiskey sold at 30 Satang”

2488 สงครามโลกครั้งที่สองยุติ

เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง กองทัพพันธมิตร ก็เข้าประจำการในกรุงเทพฯ พนักงาน บริการ จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับลูกค้าใหม่ ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการเจรจาพาที พร้อมด้วยการ เรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ ของชาวตะวันตก

ณ เวลานั้นในกรุงเทพฯมีสถานคาบารต์ถึง 85 แห่งแต่ละแห่งตั้งชื่อใหญ่โตเป็นต้นว่า เกรท เวิร์ลด์, แฮปปี้เวิร์ลด์, วินัสคลับ, และกรีน แลน เทียร์น ฯลฯ ย่านที่มีสถานคาบารต์หนาแน่นก็คือ ถนนนเรศ (สีพระยา)

สำหรับอีกที่หนึ่งที่ขึ้นชื่อลือชาไม่แพ้กันก็คือเก้า ชั้นที่ถนนเยาวราชที่มีทั้งโรงระบำ เป็ล้องผ้า (สกริปคลับ), โรงเต็นรำ, โรงน้ำชา, ฯลฯ

นอกจากนั้นกรุงเทพฯยังได้ชื่อว่าเป็นเมือง หลวงโลกของหนังปลุกสวาท ในยุคทศวรรษที่40... มีสตูดิโอถ่ายหนังเอ็กส์กั้นที่บ้านหม้อโดยใช้ชั้นบนของอาคารย่านนั้น

1945 WWII ended

Right after the WWII, the allied army replaced the Japanese in Bangkok. With a change of customers, sex workers suddenly needed English language and to understand Western culture.

There were 85 cabarets in Bangkok at the time, such as Great World, Happy World, Venus Club, and Green Lantern, etc...

The most popular street for cabarets were Nares Road, (off Surawong Road).

Another area which was equally famous was “ Khao Chan (9 Floors)” in Yaowarat (China Town). It was a one stop complex with a strip club, dancing hall, tea house, etc.

Bangkok then, was also well known for X-rated movie industry. The movie studio was on the second floor of shop houses in Baan Mor.

2504-2509

รัฐบาลไทยตกลงทำสัญญากับสหรัฐอเมริกา ให้ประเทศไทยเป็นที่พักรบของทหารจีไอในปี 2507 ทหารอเมริกันกลุ่มแรกมาถึงฐานทัพที่อุตะเกา ก่อนที่จะเกิดพิพาทจนกระทั่งสงครามเวียดนามจบลงในปี 2519 ตลอด 12 ปี มีทหารจีไอเข้ามาในประเทศไทยถึงปีละ 700,000 คน ... 6 เดือนรบในเวียดนามและ 1 อาทิตย์สุขสำราญอย่างเต็มที่ในประเทศไทย

ในปี 2509 เกิด พรบ. สถานบริการฉบับแรก เมื่อทหารจีไอ เริ่มเข้ามา อาร์แอนด์อาร์ (R&R : Rest and Recreation) เพื่อให้เกิดความปลอดภัยและพนักงานในสถานบริการจะต้องติดหมายเลขที่ หน้าอกเสื้อ แผนที่ย่านสถานบริการในกรุงเทพฯ ก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย

โรงแรมทางการของกองทัพสหรัฐเวลานั้นก็คือ โรงแรมเดอะแอมบาสเตอร์ บนถนนสุขุมวิท และที่มีเรียกว่าศูนย์บัญชาการทหารหน้ม ก็คือ โรงแรมวินเซอร์ ซอยสุขุมวิท 20 และโรงแรมราชา สุขุมวิทซอย 4

1962-1966

The USA and Thai governments' signed an agreement to provide R&R facilities in Thailand. In 1964 GIs arrived in Uthapao the first US Army Base near Pattaya. From then until 1976, approximately 700,000 American soldiers were sent for R&R each year, they spent 6 months in the Vietnam war with one week in Thailand to party.

Once again sex workers adapted to the new customers, learning about exchange rates, rock & roll, meaning of army ranks, slang and providing services to young American men, some traumatized by war, in a rush to enjoy their week before going back to the war.

The Ambassador Hotel on Sukhumvit 11; the Windsor Hotel on Sukhumvit 20 and the Rajah Hotel on Sukhumvit 4 all became designated billets for the GI's Depending on rank. An Entertainment Place Law was enacted in 1966 to ensure the GI's were properly looked after. This included workers having to wear numbers so the GI could easily tell them apart!

2510-2518

มีการสำรวจในปี 2510 ว่า ทหาร จีไอ. ของ สหรัฐฯ นำรายได้เข้าประเทศไทยปีละ 5 ล้านเหรียญ (125 ล้านบาท) และ ในปี 2513 รายได้จากการพักระหว่างรบของทหารอเมริกัน ได้เพิ่มขึ้นถึง 20 ล้านเหรียญ (500 ล้านบาท) ซึ่งเป็นรายได้ถึงหนึ่งในสี่ของการส่งออกข้าว จนกระทั่งสงครามในเวียดนามได้สิ้นสุดลงในปี 2518 ประเมินว่า สงครามเวียดนามได้นำรายได้เข้าประเทศไทยถึงเฉลี่ย 16-20 ล้านเหรียญ สหรัฐฯ หรือประมาณ 400-500 ล้านบาทต่อปี

1967-1975

In 1967 it was estimated that the spending of the U.S. military personnel on R&R in Thailand came to approximately five million dollars. By 1970, the amount rose to approximately twenty million dollars, or as much as one-fourth of total rice exports for that year. Up until its end in 1975 the Vietnam was and by extension the sex workers of Thailand were responsible for injecting some \$16-20 million into the Thai economy annually.

พัทยา Pataya

ก่อนทศวรรษที่ 1950 (พ.ศ.2490 เป็นต้น มา) พัทยาเป็นเพียงหมู่บ้านชาวประมงที่เรียบง่าย เล็กๆกระจัดกระจายอยู่ตามชายหาดชาวสะอาดงดงาม

ทุกอย่างเปลี่ยนไปเมื่อทหารอเมริกัน 500 คนที่ประจำการอยู่ที่ฐานทัพโคราช พวกกันขับรถไป พัทยาในวันที่ 29 มิถุนายน 2502 เพื่อพักผ่อน โดยไปเช่าบ้าน 2-3 หลังจาก หลวงสุนทรฯ

เชื่อกันว่าวันนั้นคือวันที่นำความเปลี่ยนแปลงมาสู่ พัทยา... ด้วยการพูดปากต่อปากในหมู่นทหารอเมริกันที่ทำงานในอินโดจีน (เวียดนาม ลาว กัมพูชา) โดยมีฐานทัพเครื่องบินทิ้งระเบิดอยู่ในประเทศไทย และใช้ประเทศไทยเป็นแหล่งพักผ่อนของทหารยามพักรบ

อย่างไรก็ตามในหนังสือคู่มือประจำตัวทหาร พัทยาได้รับการบรรจุไว้โดยยกย่องให้เป็น ชายหาดที่สวยงามเงียบสงบที่สุด จำนวนทหารอเมริกันเพิ่มขึ้นเมื่อฐานทัพอู่ตะเภาเปิดขึ้นที่บ้าน สัตหีบในปี 2511 แหล่งบันเทิง สถานบริการที่แน่นขนัดตามริมทางหลวงสัตหีบได้ขยายตัวมาถึงพัทยา

Prior to the 1950s, Pattaya was little more than a quiet fishing village along the Gulf of Thailand. Its long sweeping bay was populated only by a few boats and beach shacks where the villagers lived.

It all started when a group of 500 American soldiers stationed at the military base in Korat were driven to Pattaya on 29th June 1959 for a week of rest and relaxation (R&R). They rented several houses at the southern end of the beach from a prominent Thai, Lord Sunthorn, thus opening Pandora's Box for this sleepy fishing village... The word spread among other American soldiers stationed in the region and Pattaya quickly became a hot alternative to the concrete sprawl of Bangkok.

Even before the start of the Vietnam War, American GIs had put Pataya on the map as the best beach destination to unwind and indulge.

When large numbers of troops began to arrive at the neighbouring Baan Santtahir Air Base in 1968, things really picked up in Pattaya.

นอกจากสถานบันเทิงเรีงรรมณ์แล้ว พัทยาถึงได้
ว่าเป็นแหล่งดำน้ำชมความงามใต้น้ำ ที่ขึ้นชื่อร้าน
ขายอุปกรณ์ดำน้ำและให้เช่าเปิดขึ้น ที่นี่เป็นแห่ง
แรกในประเทศไทย

โรงแรมแห่งแรกสำหรับทหารต่างชาติคือ นอดิคล
อินน์ (Nautical Inn) เปิดเมื่อปี 2503 และยืน
ยงต่อมาจนทุกวันนี้ บาร์แห่งแรกเปิดขึ้นใน
โรงแรมโนวาลอจด์ (Nova LodgeHotel) และ
ทุกวันนี้ยังดำเนินกิจการอยู่ในเวลานั้นราคา
ห้องพักสนนราคาประมาณ 50เซ็นต์ (อัตรา
แลกเปลี่ยนเวลานั้นราว US\$ 1 = 20 บาท) และ
ยืนยงต่อมาจนทุกวันนี้ บาร์แห่งแรกเปิดขึ้นใน

Pattaya wasn't only about sex, drinking and
drugs. The first scuba diving shop opened
during this period, providing an underwater
escape for many servicemen and their fami-
lies... clean sandy beaches, clear waters and
coral reefs provided plenty of outdoor recrea-
tion to balance the night-time activities.

The first hotel, called the Nautical Inn,
opened in 1960 and is still in business today.
In 1964 the first bar was opened in the Nova
Lodge Hotel, which is also still open till to-
day.

โรงแรมโนวาลอดจ์ (Nova LodgeHotel)
ราคาของผู้หญิงที่ยอมเยาว์ กว่านั้น (เวลานั้น
ถ้วยเดียวชามละ 1 บาทก็ถือว่าแพงแล้ว) และ
ประเทศไทยก็เริ่มเปิดประเทศสู่การท่องเที่ยง

อย่างไรก็ตาม
ธุรกิจบริการก็เริ่ม
กระจายตัวไป
เสาะหาแหล่งใหม่

เมื่อสงคราม
เวียดนามสิ้นสุด
ลงในปี 2518
ความรุ่งเรืองของ
พัทยาถึงการล่ม
สลายของบาร์และ
พนักงานจำนวน
หลายหมื่นตกงาน

และพัทยาก็
จำเป็นที่จะต้อง
เสาะหาแขกหน้า
ใหม่จากเอเชีย,
อินเดีย หรือ
รัสเซีย ฯลฯ และ
ในปี 2511
พัทยาก็ถูก
ประกาศให้เป็น
เมืองพัทยา เพื่อ
รักษาสถานะภาพ
เดิม และเปิด
ประตูการค้า
ใหม่ ๆ

ในเวลาเดียวกันทหารอเมริกันจำนวนหนึ่งที่
แต่งงานกับคนไทยก็กลับมาเปิดธุรกิจบาร์และก็
ยังยืนหยัดอยู่เรื่อยๆที่พัทยาเพื่อรักษาสปิริตและ
แหล่งเตือนความจำของเหล่าจีไอ.

สำหรับเหล่าทหารอเมริกันที่เคยรบในเวียดนาม
พัทยาก็เป็นสถานที่ๆพวกเขาจะมาทบทวนความ
ทรงจำชีวิตและคอยดูว่าเมื่อไรพัทยาก็จะ
เปลี่ยนแปลงแต่อย่างไรก็ตามทุกวันนี้ยังมีทหาร
อเมริกันรุ่นใหม่ๆมาที่พัทยาทุกปีเพื่อร่วมซ้อมรบ
กับทหารไทยในโครงการชื่อว่า โคบร้าโกลด์
(Cobra Gold)

In the early days, a hotel room cost about 50
cents and a lady companion not much more.
The GIs spent their earnings freely and the
Thais happily raked them in. (The exchange

rate then was
US\$1=Baht 20
and a bowl of
noodle in Bang-
kok cost Baht 1
or .50 satang)

When Vietnam
won the war in
1975, the for-
tunes of Pattaya
fell into a brief
slump. With all
the soldiers gone,
many of the bars,
clubs and workers
were forced into
early retirement.

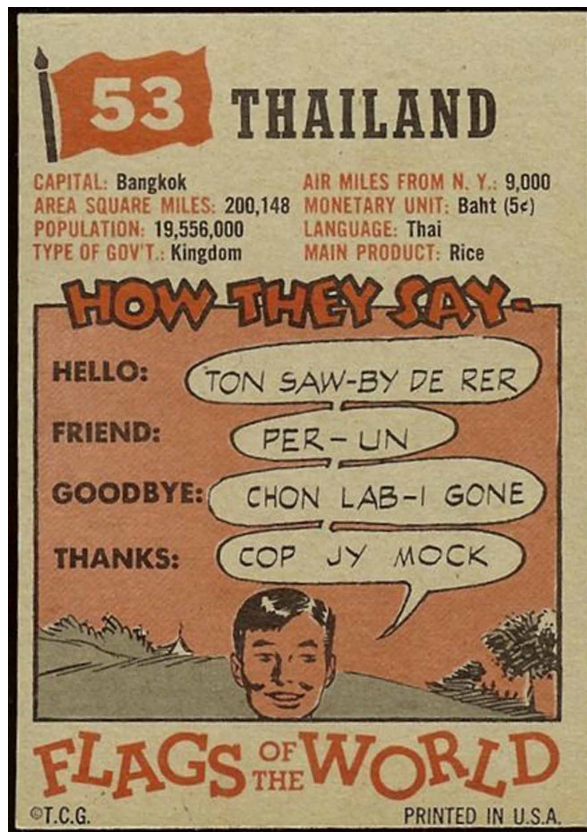
Yet the town en-
dured, boosted
by a new wave of
hedonistic visi-
tors from around
Asia, India and
Russia, etc.
Pataya was offi-
cially named a
city in 1978 and
began to market

itself to a broader range of tourists.

Although the circumstances are dif-
ferent than they were in the 1970s, many of
the GIs still head right to the heart of infam-
ous Pattaya where things haven't actually
changed that much.

After the Vietnam War, many service-
men stayed in Pattaya. They married Thais,
opened bars and restaurants, and kept the
spirit of the American GI's alive.

Today, thousands of American sol-
diers still come to Pattaya every year to par-
ticipate in a joint Thai-US military exercise
known as Cobra Gold.

อะโกโก้

A-Go-Go; Angogo; Galore

ที่มาของ อะโกโก้ นั้น เริ่มขึ้นในราวปี 2490 เมื่อ คอัมพ์ตัน แมคเคนซี ตีพิมพ์นวนิยายชื่อ *วิสกี้กาลอร์ (Whiskey Galore)* เกี่ยวกับเรือสินค้าที่มีเหล้าวิสกี้อยู่บนเรือ 10,000 ลังและได้อัปปางลงใกล้เกาะแห่งหนึ่งในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2

ต่อมานวนิยายเรื่องนี้ได้ทำขึ้นเป็นภาพยนตร์เรื่อง *"A Tight Little Island"* และเมื่อภาพยนตร์เรื่องนี้ นำออกฉายในประเทศฝรั่งเศส ก็ได้เปลี่ยนชื่อหนังไปใกล้เคียงกับ ชื่อนวนิยายต้นเรื่องว่า *"Whiskey A Gogo - วิสกี้อะโกโก้"* (*A Gogo หรือ Au Gogo ในภาษาฝรั่งเศสแปลว่า Galore = มากมายเหลือเฟือ*)

ต่อมาในปี 2507 ได้ มีดิสโคเทคอีกแห่งหนึ่ง ในฮอลลีวูดชื่อว่า วิสกี้อะโก-โก้ ดิสโก้ เริ่มต้น เป็นสถานที่เต้นดิสโก้ แต่ต่อมาก็ได้มีการแสดงสดต่างๆ ในระหว่างการหยุด เปลี่ยนจากก็จะมี การแสดง ของดิสจ็อกกี้ (Disk Jockey - DJ) ใส่ชุด มินิสเกิร์ต แสดงในกรงที่แขวนอยู่เหนือเวที และในระหว่างการแสดงบนเวทีแสดงอยู่สาวดีเจก็จะ เต้นอยู่ใน "กรงทอง" ตามจังหวะดนตรีที่ เปิดไปด้วยซึ่งทำให้ผู้ชมต่างพากันคิด ว่านั่นเป็นส่วนหนึ่งของแนวความคิดการแสดงทั้งหมด

ตั้งแต่นั้นมา คำว่า เต้นอะโก-โก้ ก็ถือกำเนิดขึ้น

วิสกี้อะโก-โก้สาขานิวยอร์กเปิดตามมาในปี 2508 และได้เพิ่มการแสดงเต้นระบำนุ่งน้อยห่มน้อยเป็นโชว์ของบาร์และนี่ก็คือการเกิดขึ้นจริงๆ ของ การเต้นอะโกโก้

After WWII ended, in early 1947, *Compton McKenzie* published a novel titled *"Whisky Galore"*, about a cargo ship with 10,000 cases of whisky that was wrecked near an island during World War II.

It was made into a movie called, *"A Tight Little Island"*, but when the film was released in France, they used the direct translation of the novel's original title: *"Whiskey A Gogo"*. (*The translation of 'A Gogo' or 'Au Gogo' is 'galore'*)

In 1964, a Whiskey A Go-Go Disco opened in Hollywood. It began as a disco, but soon started featuring live performances as well. Between sets, a mini-skirted Disk Jockey would play records from a suspended cage. When the live acts were performing, she would pass the time in her 'bird cage' dancing. Audiences thought this was part of the act, and the concept of A Go-Go dancing were born.

In 1965 Whiskey A-Go-Go open a new branch in New York City and created a bikini dressed dance as a show of the bar.

This is a real happening of A-Go-Go dancing.

อะโกโก้ ในประเทศไทย A-Go-Go in Thailand

บาร์กรังด์ปรี (Grand Prix Bar & Restaurant) ที่ถนนพัฒนาพงษ์แนะนำตัวเองว่า “บาร์อะโกโก้ที่ยิ่งใหญ่แห่งแรก” ในประเทศไทยก่อตั้งในปี 2512 เจ้าของคือริค เมนาร์ด (Rick Menard) นักเต้นอะโกโก้สมัยแรกสวมชุดว่ายน้ำและไม่ใส่รองเท้าหรือไม่ก็ใส่รองเท้าแตะหรือรองเท้าผ้าใบแต่เป็นกลุ่มกลุ่มละ 4 คนเต้นครั้งละ 3 เพลงแล้วก็เปลี่ยนให้กลุ่มต่อไป ขึ้นมาเต้นอีก

เมื่อปี 2513 ค่าแรงนักเต้นอะโกโก้ในเวลานั้นเดือนละ 2,000 บาทแต่ก็จะขึ้นต่อกฎบาร์ในเรื่องการ ปรับค่าแรงและหักเงินเดือนเช่นพนักงานทั่วไป

ในเวลานั้นมีนักเต้นที่มีชื่อเสียงชื่อ จอย ดาวอะโกโก้ของ โจ๊กเกอร์บาร์ อัดรูปของเธอแจกลูกค้าเป็นที่ระลึก

การเต้นอะโกโก้ระยะเริ่มแรกไม่มีเสวไลหะซบโครเมียม ที่เป็นอุปกรณ์การเต้นที่สำคัญ จนกระทั่งต้นทศวรรษที่

1980 (ราวพ.ศ.2523 หรือหลังจากนั้น) เสวไลอะโกโก้ถูกนำเข้ามาจาก มอนทรีอัล แคนาดา

ต่อมาในปี 2547 ที่เชียงใหม่ เจ้าหน้าที่ได้ทำการรื้อเสวไลอะโกโก้ออกจากบาร์ ด้วยเหตุผลว่าเสวไลอะโกโก้ทำให้ดูไม่สุภาพและไม่เหมาะสมกับเมืองเชียงใหม่ที่เป็นศูนย์กลาง ทางวัฒนธรรมของดินแดนล้านนา

แต่ในปี 2549 กรมการศึกษาออกโรงเรียนของกระทรวงศึกษาธิการก็ยอมรับที่จะให้คะแนนนักเต้นอะโกโก้ในฐานะวิชาชีพ

The Grand Prix Bar & Restaurant on Patpong 1 was billed as the “first successful A Go-Go bar” in Thailand by owner Rick Menard in 1969.

Dancers wore bikinis and usually danced in bare feet, flip flops or tennis shoes. About four dancers would each dance about 3 songs before changing to another team.

In 1970 they earned around 2,000 baht a month subject to the usual bar fines and salary deductions. Joy, one of the first Thai A Go-Go dancers had her photo printed to give to favorite customers.

There were no chrome poles until they were introduced from Montreal Canada in the 1980's.

Now bikini clad dancers performed on tyher poles and A Go-Go dancing as we know it today had arrived.

Its popularity and acceptance goes up and down. For example In 2004 Thai police removed the A- Go-Go poles from all bars in Chiang Mai as it was ‘not fitting for the cultural image of the North’.

Yet in 2006 The Non Formal Education department accepted to include A- Go-Go dancing in the non-formal education curriculum.

ห้องอาบน้ำอบนวด จำลอง Bathing room today

อาบ อบ นวด

อาบอบนวดหรือ Turkish bath เป็นธุรกิจใหม่ที่ได้รับความนิยมอย่างมากในยุคสงครามเวียดนามราวต้นพ.ศ. 2500

ธุรกิจเกี่ยวกับการอาบน้ำ แห่งแรกของกรุงเทพฯ น่าจะเป็น บางกอกออนเซน (Bangkok Onsen) ที่เปิดบริการมาตั้งแต่ปี 2492 ต่อมาเมื่อ กองทหาร จีไอ เข้ามาสู่ประเทศไทย ราวต้น พศ. 2500 ก็ได้ เพิ่มการนวดตัวและเรียกใหม่ว่า Turkish Bath ที่เป็นที่นิยมมาจนปัจจุบัน

ไม่พบว่ามีการทำบันทึก ในแง่ของการเกิด หรือ จำนวนสถานอาบอบนวด ที่แน่ชัดว่ามีมากน้อยเท่าใด แต่ในกรุงเทพฯ ทุกวันนี้สถานอาบอบนวด กระจุกตัวอยู่ในย่านรัชดาฯ เพชรบุรีตัดใหม่ และ สุขุมวิทซอย 3

Massage Parlors

Massage parlors or so called 'Turkish Bath' houses had been around since the 1920's but became more popular around 1957.

An oldest bathing business in Bangkok was Bangkok Onsen open in 1949. Later on when the young GI began to come to Bangkok in 1960s, Turkish Bath was become new bathing business, with addition of body massage, and the business has popular until today.

There is no official research or record of how and when 'massage parlour' or so call 'Turkish bath' began, and how many in Bangkok today.

บาร์ยุคจีไอ จำลอง GI's bar in the museum

การแสดงเร้าสวาท

การแสดงเร้าสวาท ที่เรียกทับศัพท์ว่า “เซ็กส์โชว์” ย้ายจากถนนนเรศไปสู่ อะโกโก้บาร์ และไนต์คลับตามฐานทัพอเมริกา ในยุคสงครามเวียดนาม ที่ ตากลี้ สัตหีบ โคราซ อุดรฯ และอุบลฯ

การแสดงมีการพัฒนามากขึ้นกว่าถนนนเรศ โดยมีการแสดงที่มหัศจรรย์พรรคเล็ก เช่น ปิงปองโชว์ การยิงลูกดอก เปิดขวด ฯลฯ

หลังจากสงครามยุติลงในปี 2518 ธุรกิจบริการก็ย้ายกลับเข้าสู่กรุงเทพฯ โดยมีพัฒนาเป็น ศูนย์กลางสำหรับชาวต่างชาติ

แรงงานบริการ รวมถึงคนขับแท็กซี่ ตึกตัก และแม่ค้าหาบเร่ ฯลฯ ส่วนใหญ่จากภาคอีสาน หลังไหลสู่กรุง

การแสดงเร้าสวาท ก็ย้ายฐานมาสู่ บาร์อะโกโก้ ย่านพัฒนาพงษ์ โดยลูกค้าต้องจ่ายเงินพิเศษและต่อมาโชว์ก็ขยายไปสู่ชอยนนานาและพัทยา

Sex Shows No Cover Charge

Erotic shows shifted from the 'Cabarets on Nares Road' to the new US Army entertainment areas, during the Vietnam war era, in Taklee, Satthahip, Korat, Udon and Ubon.

Workers adapted new demands and styles from Vietnam introducing more magic in the performances like ping pong show, darts, opening the bottle etc.

After the US was defeated and left Thailand in 1975 the businesses moved back to Bangkok again. Patpong soon became a center for the famous shows, bars and A-go -go. Most of the labour force in these businesses migrated from the North-east including taxi drivers, tuk tuk drivers, vendor sellers, doorman, dancers etc.

Erotic show were also showed in Patpong bars with shows added an extra charge and later the shows expanded to Nana and Pattaya.

Karaoke

ดนตรีเปล่า empty orchestra

คาราโอเกะสร้าง
ขึ้นในปี 2514 โดย
นักดนตรีสมัครเล่น
ชื่ออิโนเอะ ไดซูเกะ
ชาวเมืองโกเบประเทศ
ญี่ปุ่น

คาราโอเกะเป็น
ภาษาญี่ปุ่น แปลว่า
ดนตรีเปล่าๆ เริ่มเป็นที่
นิยมในเอเชียมา
ก่อนที่จะแพร่หลายไป
ทั่วโลกในทศวรรษที่
1980

ไดซูเกะ คิดประดิษฐ์
เครื่องคาราโอเกะ
สำหรับร้องในบาร์ที่
เขารู้จัก 11 แห่งใน
โกเบ และไม่เคยจด
ทะเบียนเครื่องคารา
โอเกะ ของเขา ด้วย
เหตุนี้เมื่ออุตสาหกรรม
คาราโอเกะทำ รายได้
หลายล้านล้านเหรียญ
แต่ไดซูเกะ ไม่เคยได้รับ
ค่าตอบแทนใด ๆ จากการ
คิดค้น สิ่งประดิษฐ์ที่
เปลี่ยนโลกนี้

เขาให้เหตุผลว่า “ผม ไม่ได้เป็นผู้สร้างผมเพียง
แคเอาเครื่องเสียงที่มีอยู่แล้วมาประกอบกันขึ้น
เท่านั้นเอง” เครื่องคาราโอเกะของเขาผลิตจาก
เครื่องเสียงในรถยนต์กล่องหยอดเหรียญและ
ระบบขยายเสียง

ในปี 2542 นิตยสารไทม์ ยกย่องให้ อิโนเอะ
ไดซูเกะ เป็นหนึ่งในชาวเอเชียสามคน ที่ทรง
อิทธิพลที่สุดในทศวรรษ และได้รับรางวัล แอลจี
โนเบล โดยมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ในปี 2547

เครื่องคาราโอเกะที่ใหญ่ที่สุดในโลก ที่โตเกียว
The biggest Karaoke machine in Tokyo.

The karaoke
machine was in-
vented in 1971 by a
Japanese musician
called Inoue
Daisuke.

Karaoke- which
means “ empty or-
chestra “ - became
popular in Asia be-
fore being intro-
duced to the rest of
the world in the
1980’s.

Daisuke handmade
his karaoke ma-
chines for around
11 bars in Kobe
and has never pa-
tented his inven-
tion. Today karaoke
is a billion dollar
industry, but

*Daisuke has never earned any-
thing from his in-*

vention. He said in an in-
terview in 1999 “I’m not
an inventor, I simply put things that al-
ready exist together, which is complete-
ly different. I took a car stereo, a coin
box and a small amp to make the kara-
oke machine. Who would even consid-
er patenting something like that?”

In 1999 he was fea-
tured in Time magazine as one of the
three most influential Asians of the cen-

ตู้คาราโอเกะ ผลิตในประเทศไทย รุ่นสอง ราวปี 2538 (รุ่นที่หนึ่ง ผลิตขึ้นราว 2535) ลูกค้าต้องหยอดเหรียญและเลือกเพลงที่จะร้อง ระบบเดียวกับตู้เพลงสมัย ก่อน

Karaoke machine made in Thailand around 1995, was the second generation (first generation was made in 1992). The customer must put in a coin and selected a song to sing along.

ในพิธีรับรางวัลเขาร้องเพลง " I'd like to teach the world to sing " ด้วยเครื่องเล่นคาราโอเกะของเขา

คาราโอเกะเข้ามาในประเทศไทยครั้งแรก ที่บาร์ญี่ปุ่นชื่อกันปายตั้งอยู่ที่ถนนวิทยะ ในราวปี 2526

แต่สำหรับคนไทยแล้วคาราโอเกะเริ่มเป็นที่รู้จักในฐานะเทคโนโลยีความบันเทิง ใหม่สุดราวปี 2530 เทปคาราโอเกะเพลงไทย ม้วนแรกผลิตโดยโตชิบาโดยร่วมมือกับค่ายเพลงนิธิทัศน์

In 2004 he was awarded "Harvard University's LG Nobel Prize", where he sang "I'd like to teach the world to sing " and received longest standing ovation ever.

The first Karaoke bar in Bangkok is called Gunpay open in 1983 in Thaniya Road.

However, for Thai people Karaoke was introduced as a new entertainment technology around 1987, developed by Toshiba Thailand in cooperation with Nithitasna music group.

แนวคิดและโครงการ เอ็มพาวเวอร์
EMPOWER PROGRAMS

EMPOWER PROGRAMS
แนวคิดและโครงการ เอ็มพาวเวอร์

บาร์เล็ก ๆ ที่ยิ่งใหญ่ Big Mini Bars

เล็ก - ผู้นำคนหนึ่งของเราอยากจะทำบาร์ในฝันของตัวเองด้วยการสร้างงานศิลปะชิ้นเล็กๆ เรียกว่า mini-bar series ต่อมาเพื่อนๆ หลายคนมาช่วยกัน

โครงการนี้มีส่วนให้แรงบันดาลใจต่อการกำเนิด "บาร์แคนดู-บาร์ยุติธรรมเราทำได้" ที่เชียงใหม่แลนด์

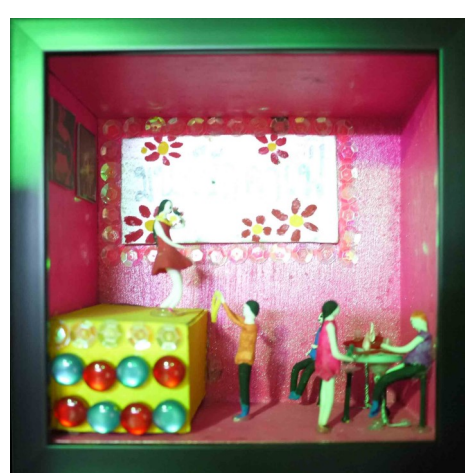
บาร์แคนดูเป็นบาร์ที่ดำเนินการโดยพนักงานบริการเองใช้กฎเกณฑ์การทำงานตามกฎหมายแรงงาน พนักงานมีเวลาหยุดพักระหว่างการ ทำงาน มีห้องพักผ่อนสำหรับพนักงาน ไม่มีเก็บหัวคิวพนักงานไม่มีบังคับดื่ม บังคับออพ ฯลฯ

ปัจจุบันนี้แคนดูบาร์เปิดระหว่างวันพุธ-ศุกร์เป็นประจำ และที่นี้เวลากลางวันคือ ศูนย์เอ็มพาวเวอร์ เชียงใหม่ ที่ดูแลกิจกรรมในภูมิภาคทั้งหมดของเอ็มพาวเวอร์

Lek- one of our leaders wanted to make the bars of her dreams. She started her dreams with an artistic design called 'minibar series', later on many of her friends join this creative project.

This project inspired the "Cando Bar – a just and fair bar, we can do ourselves". Cando Bar opened in 2006, located in Chiangmai Land, on Changklan Road, Chiangmai.

The bar is the first sex workers cooperative. Can Do bar does not follow anykind of the bar rules usually enforced on workers like other bars. It does not have a bar fine and drink quotas, for instance. Workers at Cando are covered by government social security, and work 8 hours each evening.

ถุงยางในประวัติศาสตร์

CONDOMINOLOGY

นักโบราณคดี ค้นพบหลักฐานการใช้ถุงยางอนามัย ในวัฒนธรรมโบราณหลายแห่ง เช่นถุงยางที่ทำจากลาไส้สัตว์ ในวัฒนธรรมอียิปต์โบราณ เมื่อ 5000 ปีมาแล้ว หรือ ภาพเขียนโบราณกว่า 2000 ปี ในถ้ำหลายแห่งในฝรั่งเศส

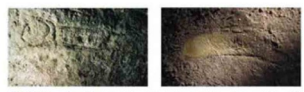

FIGURA 4. Seis masculinos dibujos de tecnología sexual grabados en la pared rocosa de la cueva de Tucacas (V) y de Cluho (B). El primer muestra además en pequeño entablado por arriba lincozo (parafinosis).

ราว 1400 ปีมาแล้วในทวีปเอเชีย ก็พบว่ามี การใช้ถุงยางอนามัย แล้ว ที่ประเทศจีนค้นพบ ถุงยางง ทำมาจากกระดาษชุบน้ำมัน และที่ ญี่ปุ่นมีดการใช้ กระดาษเต่า หรือหนังตะพาบน้ำ และ เขาสัตว์ปิดปลายองคชาติ

หลายศตวรรษต่อมา ในราวปี 1560 ผู้ชายในยุโรป ใช้ผ้าลินิน ตัดเย็บเป็นถุงสวมองคชาติ ป้องกันโรค เพศสัมพันธ์

จอห์น วิลมอนต์ เขียนบทกวี "สรรเสริญ ถุงยางฯ" ขึ้นในปี ค.ศ. 1665 หลังจากนั้น อีกไม่กี่ปี เขาก็เสียชีวิตลงด้วย โรคซิฟิลิส

ในปี พ.ศ. 2250 มีแพทย์ชาวอังกฤษ ชื่อ ดร.คอนดอม ได้ประดิษฐ์ ถุงสวมองคชาติ ถวายพระเจ้าชาร์ลส์ ที่สอง และสุนักรางแล้วด้วย เพื่อป้องกัน "โรคเพศสัมพันธ์" โดยใช้ ล่าไส้แกะ พสนหับยางธรรมชาติ

(บางแหล่งข้อมูล บอกว่าเรื่องนี้ไม่มีมูลความจริง) ราวปี พ.ศ. 2283 เจียโคโม จีโรลาโม คาซาโนว่า นักรักชาว เวนเนเซียน ที่มีชื่อเสียง ก้องโลก ได้สั่งผลิตถุง พิเศษ จากลาไส้สัตว์ เพื่อเป็นเครื่องใช้ ส่วนตัว เขาเรียกถุง องคชาตินี้ว่า "เสื้อคลุมขี้ม้า"

คาดกันว่า เป้าลเมิสต์ ถุงยาง เพื่อตรวจสอบว่า

ปี พ.ศ. 2307 บริษัทกู๊ดเยียร์ และ แชนเคิลด์ ผลิตถุงยางอนามัยออก จำหน่าย โดยทำมาจากน้ำยางพาราผสมกรดซัลฟิวริก ทำให้ได้ถุงยางที่ยืดหยุ่นมากกว่า และทนทานมากกว่า ในปี พ.ศ. 2404 ถุงยางฯ ได้ลงโฆษณาเป็นสินค้าในนสพ. นิวยอร์ก ไทม์ เรียกว่า "ดร. พาวเวอร์ จ้างแห่งการป้องกันแบบฝรั่งเศส"

ต่อมามีในปี พ.ศ. 2416 สหรัฐฯ ได้มีการออกกฎหมายห้าม การคุมกำเนิดทุกรูปแบบ ที่รู้จักกันว่า ก.ม.คอมสโตค ที่ อนุญาตให้ไปยังมีอำนาจจับกุมขบวนการ ที่ส่อทาบ ไปรษณีย์แล้ว

CONDOMINOLOGY

ARCHAEOLOGISTS HAVE FOUND EVIDENCE OF CONDOMS IN MANY CULTURES, WHETHER PRESERVED ANIMAL SKINS IN EGYPT 5,000 YEARS AGO OR PAINTED IN CAVES IN FRANCE OVER 2,000 YEARS AGO.

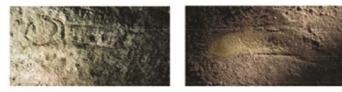

FIGURA 4. Seis masculinos dibujos de tecnología sexual grabados en la pared rocosa de la cueva de Tucacas (V) y de Cluho (B). El primer muestra además en pequeño entablado por arriba lincozo (parafinosis).

Before the 1400's condoms were being used in Asia. Made from oiled paper in China and in Japan a small cap made from tortoiseshell or animal horn.

A century later in 1560's, European men used condoms made from linen to prevent syphilis.

John Wilmont in 1665 wrote a poem 'Praise to a Condom'; he died of syphilis a few years later.

In 1707 a British medical doctor Dr. Condom, invented a bag for King Charles II's pet, as well as for men, to prevent 'Venereal Diseases'. He went on to develop his invention by using a combination of sheep intestine and natural rubber to produce a 'condom'. (Some serious source said this story has no factual proof)

In 1740's Giacomo Girolamo Casanova a world famous Italian playboy, in Venice. He ordered a bag be specially made for him from animal intestine. He referred to condoms as 'Redingote Anglaise' (Riding Coat).

Giacomo Casanova tests his condom for holes by inflating it.

In 1844 Goodyear & Hancock, produced condom from rubber mixed with sulphoric agents, to make condoms more elastic and stronger. It was nearly another 20 years before the first condom was advertised in New York Times as: "Dr. Power's French Preventives" in 1861.

But in 1873, just 12 years later, the Comstock Law, prohibited advertising any kinds of birth control, and allowed post offices to confiscate condoms posted in the USA.

Condom in the History

CONDOMINOLOGY

ปี พ.ศ 2463 หลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 1 ผู้ส่งออกยางพารา รายใหญ่ของโลก ชื่อน โรงงานผลิตยางอนามัยในยุโรปคือ ประเทศสยาม และมลายู

เครื่องขายถุงยาง อีเอ็มดี ปี 2473 ผลิตโดยบริษัท ตรีเยอร์ทไฟร์มาซี โดยสิ่งนี้ใช้คำ เรียกว่ามีการทหาร ผลิตกันด้วย

ในราวปี พ.ศ 24๖2 ของสงครามโลกครั้งที่สอง ถุงยางอนามัยได้รับการบรรจุเป็นสัมภาระอย่างหนึ่งของทหารสหรัฐอเมริกา ซึ่งอาจจะนำไปใช้เป็นการรณรงค์การใช้ถุงยางครั้งแรกลงโลกก็เป็นได้

ในช่วงทศวรรษ 1960 บุคฟร็อล์ฟ ฌูซซาออนามย์ถูกลี้ภัยไปเลย ชื่อว่าเป็นผลมาจาก การค้นพบ "ยาคุมกำเนิด" และมีขบวนการโรคเพศสัมพันธ์แล้วด้วยเหตุนี้ ทำให้เด็กที่เติบโตในยุคนั้น ไม่รู้จักถุงยางอนามัย

ต่อมาในทศวรรษ 1980 โลกได้เผชิญกับ เอชไอวี/ เอดส์ทำให้ถุงยางถูกนำกลับมาใช้เป็นเครื่องมือป้องกันการแพร่โรคทางเพศสัมพันธ์อีกครั้งหนึ่ง

ปี 1980 โลกได้เผชิญกับ เอชไอวี/ เอดส์ทำให้ถุงยางถูกนำกลับมาใช้เป็นเครื่องมือป้องกันการแพร่โรคทางเพศสัมพันธ์อีกครั้งหนึ่ง

ถุงยางอนามัย ผู้หญิง

นำออกเผยแพร่ครั้งแรก ในราวปี 2523 คิดค้นโดย นักวิทยาศาสตร์การแพทย์ชาว เดนมาร์ก ดร. ลาสส์ เฮสเซิล

ตั้งแต่ปี พ.ศ 2540 ศิลปินชาวบราซิล อาเดรียน่า เบอร์ตินี ได้สร้างผลงาน "ชุดถุงยาง" นำออก

แสดงทั่วโลก ทั้งในพิพิธภัณฑ์ แกลเลอรี และกระทั่งสำนักงาน สโมสรประชาชาติ รวมถึงการประชุมเอสนานาชาติหลายครั้ง ได้รับรางวัล "ลูกโลก" จากองค์การสหประชาชาติในปี 2550

ปี 1997, Adriana Bertini a Brazilian artist, has made condom dress, and has been exhibited world wide, in museums, gallery, UN head quarter and many international AIDS Conferences. She was awarded Global Award from the UN in 2007.

ถุงยางอนามัย นอกจากจะป้องกันการตั้งครรภ์แล้ว ก็ยังสามารถป้องกันการโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ได้ด้วย

หลาย ๆ คน อาจจะรู้สึก จุกๆจี้ๆ เมื่อจะพูดถึง ถุงยางอนามัย แต่เจ้าถุงยางชิ้นนี้ ก็ยังคงเป็นเครื่องมือป้องกันการติดต่อ เอชไอวี/ เอดส์ ได้ดีที่สุด ในขณะนี้

Since 1920 after the World War I, Siam (Thailand) and Malaysia were the main latex rubber exporters for condom production in the world.

A 1930s condom dispenser from a New York pharmacy that discreetly hid its contents is in the "Rubbers" exhibition. Julie Glassberg/The New York Times

By 1939 the beginning of WWII, the US army included condom in soldier's kit. This could be the first condom campaign in the world.

By the 1960s Free Love, condoms were totally forgotten, because of the invention of "The Pill" and better antibiotics for STI's. For the next two decades young people grew up without knowing about condoms.

In 1980's the world was faced with HIV/AIDS and the condom was bought back as a preventative product once again.

Female Condom FIRST AVAILABLE IN 1980

invented by Danish MD, Dr. Lasse Hessel, Female condoms can be used by the receptive partner during anal sex.

Since 1997, Adriana Bertini a Brazilian artist, has made condom dress,

and has been exhibited world wide, in museums, gallery, UN head quarter and many international AIDS Conferences. She was awarded Global Award from the UN in 2007.

Today there are many new sexual transmitted infections that cannot be cured, such as HIV, herpes, warts and Hepatitis B. Condoms are an important pregnancy prevention method.

Many people may feel uncomfortable when talking about condoms, but the ancient humble condom is currently the surest safest way we have to help prevent HIV/Aids.

ถูกบังคับให้รณรงค์เรื่องเอดส์ When AIDS fell on top of us

เอ็มพาวเวอร์ (ศูนย์พิทักษ์สิทธิพนักงานบริการ) เริ่มต้นแค่ เป็นโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ กิจกรรมอื่นๆไม่ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์ หรือการแสดงต่าง ๆก็ ล้วนเป็นกิจกรรมโรงเรียนทั้งสิ้น

กระทั่งกลางปี 1986 มีข่าวในหน้า นสพ.ชายไทยติดเชื่อเอดส์จากชาวต่างชาติ

คำว่า “ชาวต่างชาติ” ก่อให้เกิด ผลกระทบอย่างมากต่อธุรกิจบริการ คนต่างชาติ อย่างเช่นพัฒนาพงษ์ กอร์ปกับการโหมกระพือ สร้างความตื่นตระหนกอย่างไร้ข้อเท็จจริงของ สื่อมวลชนว่า เอดส์เป็นโรคติดต่อทางเพศ รักษาไม่ได้ตายลูกเดียว พร้อมด้วยภาพหัวกะโหลกกระดุกไขว้ ทำให้ธุรกิจบริการ แก่ลูกค้าต่างชาติระส่ำระสาย

เอ็มพาวเวอร์ ในเวลานั้นมี นสพ. พัฒนาพงษ์ เป็นเอกสาร ที่เผยแพร่ใน ย่านพัฒนาพงษ์พบว่าการให้ข้อมูลใน นสพ.พัฒนาพงษ์ เล่มเดียวไม่สามารถต่อสู้กับกระแส ตื่นตระหนกที่สร้างมาจากสื่อมวลชนภายนอก เราจะต้องทำงานด้านลึกมากขึ้น เพื่อส่งเสริมให้คนคิดอย่าง มีเหตุมีผล และมีข้อมูลที่ถูกต้อง

เป็นที่มาของ ใบบิดการตูน ง่ายๆปิดตามห้องแต่งตัว ของพนักงาน และการแสดงตลกแบบการ์ตูนชื่อ ฮันนี่ บี สเปเชียล

ฮันนี่ บี เริ่มต้นด้วยการรณรงค์ เรื่อง การร่วมเพศที่ปลอดภัยในย่านสถานบริการ โดยแสดงบนถนนหน้าบาร์ และแจกถุงยางอนามัย ต่อมาได้พัฒนาเป็นละครตลกสั้น ๆ เกี่ยวกับความไม่รู้เรื่องเอดส์ของตัวตลกชาย และนางเอกที่เป็นพนักงานบริการ ที่มีเหตุมีผล คิดถึงการบริการที่ปลอดภัย “Its good for you and for me”

นี่คือที่มาว่า ทำไมเอ็มพาวเวอร์ จึงมีชื่อเสียงด้านการรณรงค์ป้องกันเอดส์ เพราะความเชื่อของคนทั่วไปในสังคมยังคง มุ่งมั่นติตราอยู่แต่ “กลุ่มเสี่ยง” โดยเฉพาะพนักงานบริการ

EMPOWER started as a language school for sex workers in Patpong area. All of our activities then were organized around school's activities.

In 1986 big headlines in all newspapers in Bangkok were about a Thai man infected by AIDS from foreigner. The word “foreigner” was directly alarmed people in Patpong, especially workers and all bars operators. The press furiously spun the news for several days, and immediately AIDS become a sign of doomsday. Thailand was soon covered with images of skull - a death threat from ‘foreigners’.

At the time EMPOWER was producing a Patpong Newspaper, distributed in bars in Patpong and Sukhumvit areas. However, one monthly newspaper could not fightback successfully against such massive propaganda by local media and the government's frightening messages.

We came up with a simple idea to encourage people to think rationally that AIDS is a disease that we can protect ourselves from if we have the right information. Empower produced a small cartoon booklet and poster with this message for wide distribution.

Later on a street performance the ‘Honey Bee Special’ was created to give information that condoms can help prevent AIDS for everyone. “It’s good for you and for me.”

One of the reasons that empower became a familiar headline for HIV/AIDS campaigns throughout many years, is because society still believes that sex workers are ‘risk group’ and if we can control sex workers then we will protect the whole society. Our activities are how we fight back against the stereotypes and myths.

หุ่นจำลอง การแสดงชุด ฮันนี่ บี สเปเชียล
Exhibition of street play 'Honey Bee Special'

ผลคือทำให้ จำนวนผู้ติดเชื้อ เอชไอวี เพิ่มขึ้นอย่างมากในกลุ่มแม่บ้าน ผ่านมา 30 กว่าปีเมื่อมี ยารักษา เอชไอวี แล้ว และไม่ว่าเอ็มพาวเวอร์ เสนอแนวทาง “อาชีพ ไม่ใช่สาเหตุของการแพร่เชื้อ” แต่การตีตรา “กลุ่มเสี่ยง” ก็ไม่ได้ลดลง

ในขณะที่จำนวนแม่บ้าน ติดเชื้อเอชไอวี ก็ไม่ได้ รับการดูแลแก้ไข อยู่เช่นเดิม

To centralize campaign by pointing fingers to 'risk groups', resulted in rising numbers of infection among house wives.

However, 30 years have passed, Thailand has AIDS under control with anti-viral medicines, but Thailand still cannot do without 'risk group' at the front of the campaign, while house wives communities are still ignored.

หลักคิด เอ็มพาวเวอร์ Philosophy of EMPOWER

มวยไทยเป็นศิลปะการป้องกันตัว ผู้ที่จะเป็นนักมวย จะต้องมีความกล้าหาญโดยปราศจากความกลัวแม้แต่น้อย จะต้องได้รับการฝึกฝนอบรมทุกวิธี และเทคนิค ในการป้องกันตัว โดยใช้ทุกๆส่วนของร่างกาย และการเคลื่อนไหวอย่างถูกวิธี ทั้งกัด เตะ ถีบ ต่อย กอดรัด หัวชน การขยับก้าวเท้า และการใช้แขน ป้องกันอาวุธคู่ต่อสู้ เราสามารถที่จะฝึกมวยไทยได้ในทุกสถานที่ ไม่ว่าจะเด็ก ผู้ใหญ่ ชาย หรือหญิง

การเป็นพนักงานบริการ...

ความกล้าหาญเป็นพลังสู่ความสำเร็จ ทั้งในหน้าที่การงาน ในการต่อสู้ หรือเป็น การประกอบภารกิจที่จำเป็น

การเป็นพนักงานบริการ...

เราก็ต้องเรียนรู้ศิลปะการป้องกันตัว เกี่ยวกับเมื่อไรจะรุก เมื่อไรจะถอย เราจะต้องตีให้ตรงเป้า ไม่ว่าจะด้วยกำปั้นที่นุ่มนวล หรือการเตะที่รุนแรง พนักงานบริการที่เก่งโดยมากก็ทำงานอยู่ในสังคมที่ไม่มีความยุติธรรมได้ เพราะเป็นที่ๆจะได้เรียนรู้ว่าจะลดการถูกเอาเปรียบอย่างไร รวมทั้งการหลีกเลี่ยง ความรุนแรง จากการปฏิบัติหน้าที่ ของผู้รักษากฎหมายอีกด้วย

Thai Boxing is an art of self-defense, to be a boxer, one must have courage with out any fear. Boxing training covered all methods and techniques of defense to use various parts of the body and movement, bite, kick, punch, grasp, head butt, foot work and arm guard. It can be practiced everywhere, by children, adult, male and female.

To be a sex worker....

Courage is power to success either in a game, a fight, or a serious duty.

To be a sex worker...

One must learn an art of self-defense about how to make a step forward and move back word. Who to hit as a target with soft punch or heard kick. Smart sex workers practically live in unjust society. Where they must learn how to minimize the exploitation and reduce legal violation of the law enforcement.

ตี ระฆัง

ระฆัง ไม่ได้ตีไว้ เสมอจนยก เท่านั้น Bell does not always ring when a round ends.

การรัวระฆัง มาเกี่ยวข้องกับการซื้อดื่มในบาร์หลาย
มานานราว 250 ปีแล้ว

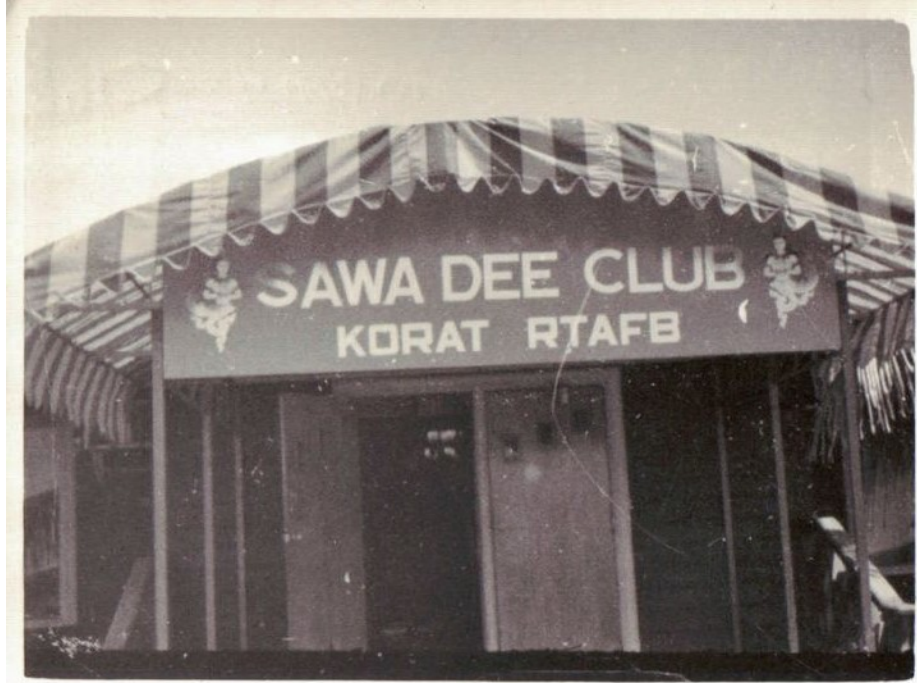
เมื่อก่อนนั้น การรัวระฆังเป็นสัญญาณถอนสมอ
นำเรือออกสู่ท้องทะเล ต่อมาในราวปี ค.ศ. 1400
กองทัพเรืออังกฤษ ได้มีการให้สัญญาณระฆัง เป็นการ
บอกเวลาแก่ลูกเรือเมื่ออยู่กลางมหาสมุทร ต่อมา
กองทัพเรือในยุโรปทั้งหมด ก็ถือปฏิบัติตามจนเป็นธรรมเนียม

กองทัพเรือฮอลแลนด์ ให้สัญญาณระฆัง เป็น
คำสั่งยิงปืนใหญ่ ต่อมาในราว ค.ศ. 1700 มีบาร์ที่ทำเรือ
ในกรุงอันสเตอร์ดัม เริ่มแขวนระฆังไว้ที่บาร์ เพื่อตีบอก
เวลาบาร์เปิด “ ตีมาได้แล้ว “ ต่อจากนั้นมา ในสโมสร
นายทหารเรืออังกฤษ ก็เริ่มนำระฆังมาแขวนไว้ในบาร์
บ้าง เอาไว้ตี เพื่อเป็นสัญญาณว่ามีผู้กระทำความผิดกฎสโมสร
เช่น การสวมหมวกเข้ามาในสโมสร การทำโทษคนฝ่า
ฝืนกฎ ก็คือ ต้องซื้อเหล้าเลี้ยงทุกคนในบาร์ แต่ถ้าผู้ตีรัว
ระฆัง ไม่สามารถพิสูจน์ว่ามีผู้กระทำความผิดจริง ก็จะต้องซื้อ
เหล้าแจกทุกคนในบาร์เช่นกัน

Ringing the bell has been associated with
buying drinks in a bar at least 250 years.

In the mid 1400's the bell first made a
transition from land to sea when the English
Navy adopted it to mark the time and other
events at sea. Soon most other European
Navy's had followed suit.

The Dutch rang the bell as a signal to
“ Open Fire “ and in the late 1700's bell were
mounted in the seafarers bars of Amsterdam
and rung as a signal to “ begin drinking “ .
Soon after English Naval Officer's clubs all
sporting a bell in the bar. It was rung to an-
nounce someone was breaking club rules
e.g. wearing their hat in the bar. A common
punishment was “ buying a round of drinks “ .

สวัสดิ์ คลับ ในฐานทัพอากาศ ที่โคราช 2510 Sawadee Club at US Based Korat 1967

ต่อมาในปี ค.ศ. 1890 กองทัพเรือประเทศ
เกิดใหม่แบบอเมริกัน ก็ถือเอาธรรมเนียมระฆัง
มาใช้บ้าง

และในยุคนครตื่นทองของอเมริกา ผู้ที่โชคดี
ขุดทองคำได้ ก็จะมีระฆังที่โรงเตี๊ยม เพื่อ
ประกาศว่าได้ขุดพบทองคำมาเต็มถุงแล้ว
แน่นอนว่า เขาจะต้องฉลองโชคของตนด้วยการ
ซื้อเหล้าแจกทุกคนในโรงเตี๊ยมอยู่แล้ว

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 สโมสร
นักบินอเมริกัน ก็มีระฆังแขวนไว้เช่นกัน สำหรับ
นักบินที่โชคดีรอดชีวิตกลับมาจากการ ปฏิบัติ
การรบ ก็จะมารัวระฆังที่สโมสร เสมือนหนึ่งเป็น
หน้าที่ๆจะต้องมีการซื้อเหล้าเลี้ยงกันนั่นเอง
และรวมถึงนักบินหน้าใหม่ จะต้องมารัวระฆังที่
บาร์ เพื่อประกาศโชคชัยแก่สหายนักรบทุกคน

นับแต่นั้นมา ระฆัง ก็มีที่ทางอันถาวรของตนใน
บาร์เหล้า เพื่อให้เป็นที่รู้จักกันว่า นักรบที่โชคดี และ
ซื้อเหล้าเลี้ยงเพื่อนนักบินที่เหลือทุกคน

If someone rang the bell and the offence was
not proven they were obliged to buy a round for the
bar. The new American Navy in 1890's also adopted
the bell and many of its traditions.

The bell also made a brief appearance in the gold
rush era of the late 1890's. Lucky prospector's
would rush to the saloon and ring the bell to
announce they were back from the gold fields with
gold in their pocket! Of course they were obliged to
share their joy by buying a round.

During WWII American fighter adopted the bell for
their mess clubs. After a successful mission pilots
would ring the bell and celebrate their safe return
by buying everyone a drink. These pilots were also
the first to hang the bell in prominent positions
hoping to lure unsuspecting cadets and new pilots
into ringing the bell and therefore being obliged to
buy a round. Sound familiar?

ฮันนี่ บี สเปเชียล

“ฮันนี่ บี สเปเชียล” ละครสั้น ๆ ขวนขวาย กระตุ้นเตือนให้คน คิดถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย เล่นบนถนน แถวหน้าบาร์ แต่ก็มีระยะหนึ่งที่เข้าไปเล่นบนฟลอร์อะโกโก้ ในบาร์ได้หลายแห่ง ทั้งที่พัฒนาพงษ์ ซอยคาวบอย นานา และป่าตอง ภูเก็ต ละครฮันนี่ บี ตระเวนแสดงตั้งแต่ ปี 2532-2549 จึงได้เลิกแสดง

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย,

นับเป็นเวลานานมากแล้ว ที่เราได้ยินคำว่า เอ็ดส์ แต่ไม่มีใครบอกได้ว่า เอ็ดส์ มาได้อย่างไร อย่างไรก็ตาม ความจริงคือ มีคนเป็นเอ็ดส์ ทุกหนทุกแห่ง และเรา ในฐานะเพื่อนมนุษย์ จะต้องใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันต่อไป อย่างมีความสุข เราขอส่งความปรารถนาดีมายังทุกท่าน ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร อาชีพอะไร การศึกษาระดับไหน และเชื้อชาติอะไร ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิง หรือผู้ชาย ขอให้ทุกคนมีสุขภาพที่ดี และชีวิตที่ปลอดภัย ในนามเอ็มพาวเวอร์...”

“Honey Bee Special’, a street performances of short funny skids, reminding people about safer sex and promote the use of condom. The group performed on streets in front of bars, or on a-go-go floor, in Patpong, Nana, Soi Cowboy and Chiangmai, Pataya and Patong/Phuket. They were active around 1989-2006.

“ Ladies and Gentlemen; It has been many years now, that we have heard the word AIDS. Still no-one can explain where AIDS came from. However, the fact is AIDS is everywhere and we as humans must continue our lives together in happiness. We would like to wish you all, no matter who you are, your profession, education or nationality. If you are a woman or a man, a healthy and safe life - and a good day. We EMPOWER ...”

โครงการนามชีวิต ให้การศึกษาแก่เยาวชน เรื่องเอชไอวีเอดส์ ด้วยโครงการศิลปะเข้าใจเอดส์ เพื่อประดิษฐ์เป็นธงรำลึกเอดส์ *Naam Chewit project works with young people in schools using art to understand HIV/AIDS and created AIDS memorial banners.*

โครงการนามชีวิต

การรำลึกถึงผู้วายชนม์ เป็นการเชิดชูวีรชนที่หายากล้ำเสียสละชีวิตเพื่อการดำรงอยู่ของสังคมและผู้คนต่อไป

ผู้ที่เสียชีวิตด้วย เอชไอวี/เอดส์ ช่วย เตือนสติให้เรารำลึกถึงโรคภัยไข้เจ็บที่มองไม่เห็น และให้เราตระหนักใน คุณค่าของชีวิตเพื่อนมนุษย์ที่เสียไปเพราะความไม่รู้ เพราะความด้อยประสิทธิภาพทางการแพทย์และ เพราะการกีดกันผู้ป่วยออกไปจากการรักษา ที่เห็นคุณค่าชีวิตและเคารพในสิทธิมนุษยชน

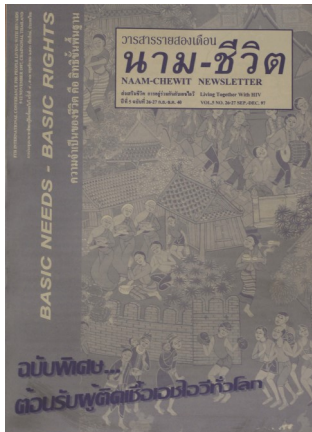
นามชีวิตชักชวนชุมชน หลากหลายรวมถึงเยาวชนให้ช่วยกันสร้าง ธงรำลึก ผู้ที่เสียชีวิตไปด้วยเอดส์นำออกแสดงในวาระต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นเตือนให้เราสำนึกในความสูญเสีย และผลักดันให้เกิดการรักษาชีวิต ยกกระดับสิทธิมนุษยชนทางการแพทย์และ การใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน

Naam Chewit Project

A project helping us to remember and encouraging us to express our grief and love for those who passed away with AIDS.

We believe people who are living with HIV and die from HIV are important witnesses to how we value lives and living together, and how much we love each other. Many people die from our ignorance, from failure of medical science, from discrimination and lack of human rights.

NaamChewit encourages all walks of life especially young people, to help make banners dedicated for people who die from AIDS. These banners remind us of the importance of what has been lost; to continue to push for recognition of human rights and improvement of medical science which will allow us to live together in harmony.

**วารสารนามชีวิต
(2533 - 2541)**

เป็นกระบอกเสียงของผู้ติดเชื้อ เอชไอวี การคิดค้นต่าง ๆ เพื่อการมีชีวิตอยู่ร่วมกัน ช้อกกเกียง โตแยง ของ ผู้ติดเชื้อเอชไอวี ต่อวิถีทางการแพทย์ และการรณรงค์ที่ไม่เหมาะสมต่างๆ

**Naam Chewit Newsletter
(1990-1998)**

A voice of people living with HIV, publicized about research and innovation and debates of treatment and care and emphasis on "living together with HIV/AIDS".

**หนังสือพิมพ์ชุมชนพนักงานบริการ
โดย เอ็มพาวเวอร์
Publications for Sex workers community by EMPOWER:**

“พัฒนพงษ์”
เพื่อชุมชนคนพัฒนพงษ์ 2529-2534

“Patpong”
By and for Patpong community
1986-1991

“เอ็มพาวเวอร์”
สำหรับพนักงานบริการ 2534-2544

“EMPOWER”
By and for sex workers 1991-2001

“Bad Girls Newspaper”
Good Girls Go to Heaven,
Bad Girls Go Everywhere!
เพื่อชุมชนพนักงานบริการและญาติมิตร
ผู้เข้าใจพนักงานบริการ, 2544 - 2550

“Bad Girls Newspaper”
Good Girls go to Heaven
Bad Girls go everywhere
For sex wokers community and all
who support sex workers' rights.
2001-2007

โครงการ แรงงานไร้พรมแดน

เอ็มพาวเวอร์ เชียงใหม่ เกิดกิจกรรมขึ้นในปี 1992 / 2535 ปัจจุบันศูนย์เอ็มพาวเวอร์ เชียงใหม่ ตั้งอยู่ที่ บาร์แคนดอ เชียงใหม่แลนด์ การมีศูนย์ที่เชียงใหม่ ทำให้เราพบว่า พนักงานบริการที่มาใช้บริการที่ศูนย์เรา นับวันก็จะเป็นผู้หญิงที่ข้ามแดนมามากขึ้นเรื่อย ๆ พบว่า ความต้องการที่จะเรียนรู้ภาษาไทยมีมากขึ้น เพราะถ้าแรงงานข้ามแดนรู้ภาษาไทย ก็จะทำให้ ชีวิตในเมืองไทย มีข้อมูลข่าวสารมากขึ้น และช่วย พัฒนาการสื่อสารเข้ากับคนไทยได้ดีขึ้น

หลังจากนั้นอีก 5 ปี เราก็มีศูนย์แม่สาย และปัจจุบันก็มีศูนย์ที่แมสออด อีกแห่งในชายแดน ภาคเหนือ และมุกดาหาร ชายแดนด้านแม่น้ำโขง

" คำจิ่งฝันว่าได้ไปโรงเรียน ที่เมืองไทย

เหมย ใฝ่ฝันอยากให้ลูกได้เกิดในโรงพยาบาล ที่เมืองไทย เด็กจะได้แข็งแรง

ดาว อยากทำงานมีรายได้ เคยคิดว่าอยากให้ถูกจับเข้าคุกในเมืองไทย เพราะอยากทำงานในเมืองไทย

นวล และ..."

Labour San Frontieres

Empower Chiangmai center opened in 1992 and currently is located in Chiangmai Land at "Cando Bar".

We slowly realized that there are more and more migrants women from neighbouring countries come to our centers. Thai language training was increasingly demanded.

Five years after we open another small center in Maesai, a border district of Shan state. Today we have centers in Maesod at the border of Mewadee and Mukdahan on the Laos border, on the other side of the map.

" Kumjing dreams to be in school in Thailand.

Meuy, dreams to have her child born in Thai Hospital, for her child is healthy,

Dao, dreams to have job and thought that if she was jailed in Thailand, she may have worked afterward.

Nuan... and... "

“แรงงานไร้พรมแดน” เป็นโครงการ ที่ถ่ายทอด ความฝัน ความคิด ชีวิต ของผู้คนที่ย้ายมาอยู่แถว ชายแดนในประเทศไทย โดยพนักงานบริการข้ามแดนเหล่านี้ ช่วยกันสร้างตุ๊กตาระดาษ ขนาดครึ่งตัวคน เพื่อแทนตัวเอง เดินทางไป ยังดินแดน เมือง สถานที่ ต่าง ๆ ที่เป็นความใฝ่ฝัน ตามเรื่องราวของคนปั้นตุ๊กตา

“การเดินทางของคำจิ้ง” เป็นกิจกรรมที่เอ็ม พาวเวอร์ นำพา ตัวแทนชีวิตของแรงงานข้ามพรมแดน เดินทางไปตามความฝัน จากบ้านสู่กรุง จากเมืองสู่เมือง สู่ประเทศ สูดินแดนที่แตกต่างทางวัฒนธรรม ด้วยความฝัน ที่มนุษย์ทุกคน จะมีสิทธิ มนุษยชนที่เท่าเทียมกัน ทั้งสิทธิในการเดินทาง เลือกที่อยู่ เลือกอาชีพ การงาน และการได้รับความคุ้มครอง ตามหลักปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อย่างแท้จริง

ปัจจุบันนี้ ตัวแทน “คำจิ้ง” 108 คน ได้รับการอุปถัมภ์ ในครอบครัว บ้าน กลุ่มบุคคล สถาบัน ๗ ใน 18 ประเทศ

Labour Sans frontiers is an art project that transfer dreams and lives of many people who cross border to work in Thailand. Many sex workers at border towns helped make paper mache dolls half human size, to represent their dreams to reach at some destinations.

“The Journey of Kumjing” has become an activities that empower has helped transport the dreamed dolls from village to cities, town to countries, to lands of different language, with a dream the every human being will have equal rights, to travel, to jobs, to houses, and equal right of protection of their right as said in the UN’s “International Declarations of Human Rights”.

Today there are 108 “Kumjing” dolls living in adoption of families in 18 countries.

สวาเซียน: พนักงานบริการ ประชาคมอาเซียน

ประเทศต่าง ๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้มีความพยายามจะรวมตัวกันมาตั้งแต่ปี 2510 เมื่อมีการจัดตั้ง สมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asia Nations - ASEAN) กลุ่มประเทศเหล่านี้ อยากรที่จะสร้างความเป็นปึกแผ่นเพื่อแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจการค้ากับ จีน และอินเดีย มาจนถึงปัจจุบันนี้ สมาชิกกลุ่มอาเซียน มี 10 ประเทศ และได้ประกาศร่วมกันเป็น "ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน" ที่จะเกิดขึ้นในปี 2558 โดยมี นโยบายและ กระบวนการ กำหนดขึ้นมาให้เป็นประชาคมหนึ่งเดียวกัน

ในประชาคมอาเซียนนี้ มีจำนวนพนักงานบริการรวมกันแล้วประมาณ หนึ่งล้านคน ที่จะมีส่วนได้เสีย กับนโยบายหนึ่งประชาคมนี้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านที่เกี่ยวกับ แรงงาน และการข้ามแดน, การท่องเที่ยว, เอชไอวี, การค้ามนุษย์, และ รวมถึงนโยบายสิทธิมนุษยชน โครงการ SW-ASEAN ของเอ็มพาวเวอร์ มีวัตถุประสงค์ที่จะให้พนักงานบริการในอาเซียนได้มา ทำความเข้าใจ และแลกเปลี่ยน และเตรียมรับมือ กับสิ่งที่จะเกิดขึ้นเมื่อเกิดประชาคมอาเซียนขึ้นจริง ๆ

มีสองประเด็นหลัก ๆ ที่พวกเราเห็นว่าเป็นปัญหาาร่วมกัน คือ เรื่องตราบาป และตำรวจ

"ไม่ว่าจะเป็นยังไง—เราก็จะยังเดินร่ากันต่อไป" ในปี 2556 เอ็มพาวเวอร์ ได้สนับสนุนให้พนักงานบริการในอาเซียนสร้างผลงานศิลปะ เพื่อแสดงให้เห็นว่า พนักงานบริการต่อสู้กับตราบาปที่สังคมมอบให้เราอย่างไร เราได้ทำเวิร์คช็อป กับพนักงานบริการอาเซียนประมาณ 100 คน เพื่อค้นหาภาพแสดงถึงตราบาป และการต่อสู้ของเรา ผลงานรวมกลุ่มของพนักงานบริการ 10 ประเทศ ได้ถูกจัดแสดงขึ้นในชื่อนิทรรศการว่า "Yet, still we dance"

ผลงานของพวกเรา ได้จัดแสดงขึ้นเดือนเมษายน ปี 2556 ที่หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร, ปี 2557 ที่การประชุมอาเซียนภาคประชาชน ที่ประเทศเมียนมาร์ และ ที่หอศิลป์ Substation ประเทศ สิงคโปร์

SWASEAN: Sex Workers of Asean

Countries in SE Asia have been trying to find a way to join together since 1967 when Association Of South East Asian Nations (ASEAN) was first formed. They want to compete with the big economies such as China and India. Currently there are 10 member States. The ten governments (ASEAN) announced that a single 'Asean Economic Community' would be formed in 2015. New policies and processes have been created to manage this one community. There are more than one million sex workers in the planned ASEAN Community who will all be affected by these policies, especially labor & migration, tourism, HIV, human trafficking and human rights policies.

Empower's project SW ASEAN brings together sex worker organizations from each country to understand, share and respond to ASEAN. We strengthen each other and find common issues and ways to talk to society and government.

The two main common issues faced by sex workers in Asean are stigma and police.

"Yes Still We Dance"

In 2013 Empower supported Asean sex worker organizations to produce artworks to show sex worker's experience and resistance to stigma. We ran art workshops with over 100 sex workers to explore stigma and resilience. The works for 10 countries were compiled into an exhibition "Yes Still We Dance" The exhibition has been held at the Bangkok Art and Culture Center April 2013, Myanmar Asean People's Forum March 2014 and the Substation with Project X Singapore.

ชนแล้วหนี(2555-2556)

รายงานการศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของนโยบาย “ต่อต้านการค้ามนุษย์” ของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา .ที่ให้รัฐบาลประเทศไทย (และอีกหลายประเทศทั่วโลก) ทำการปราบปรามและจับกุมผู้กระทำความผิด คือผู้ค้าที่เอาเปรียบแรงงานมนุษย์ แต่ทุกวันนี้ผู้ที่ถูกจับและปราบปรามคือผู้บริสุทธิ์ที่เรียกว่า “เหยื่อการค้ามนุษย์” เท่านั้นโดยที่พวกเราไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างที่ “เหยื่อ” สมควรได้รับแต่ กลับถูกคุมขังและปฏิบัติต่ออย่างไร้ความเป็นธรรม ทำให้สังคมทั่วไปเข้าใจว่าพวกเรา แรงงานข้ามแดนเป็นอาชญากร

ในระหว่างการศึกษาวิจัย ถึงผลกระทบของนโยบายนี้ พนักงานบริการข้ามแดน ได้ช่วยกันปักเรื่องราวลงบนผ้า ชื่อว่า “ผ้าปัก มิตะ” ที่เป็นเรื่องราวการบกทะเลาะ จับกุมพวกเธอในสถานบริการชื่อ “มิตะ” เรื่องราวบนผ้าปัก ได้เป็นแรงบันดาลใจ ให้เอ็มพาวเวอร์ สร้างภาพยนตร์สั้นเรื่อง “ สาวน้อย ผจญภัย – Last Rescue in Siam” ที่ได้รับเชิญไปฉายในเทศกาลหนังสั้น ถึง 12 เทศกาล ในปี 2558

อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ปี 2544 เป็นต้นมาได้เกิดปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่จนกลายเป็นประเพณี ในช่วงเดือนมกราคม-มีนาคม เรียกว่า “เทศกาลทะเลาะช่อง” เกิดขึ้นทั่วประเทศ อันเนื่องมาจากรัฐบาลไทยพยายามจะเร่งสร้างผลงานให้ เป็นที่พอใจ รัฐบาลสหรัฐฯ เพื่อให้ได้รายงาน (TIP Report = Trafficking in Person) ประจำปีที่ดี ซึ่งจะได้คะแนนดี ตามนโยบายสหรัฐฯ ที่มีกาให้เกรดผลงานแต่ละประเทศ.

Hit & Run 2011 - 2012

Hit & Run is Empower sex worker report showing the bad impacts of USA led anti-trafficking policies which push Thailand and many other countries make laws and practices to arrest people who exploit migrant labor. The reality is the only people arrested are the victims who are not given protection under the law, but are detained and deported. This causes society to mistakenly believe migrants are criminals.

During the study of the impacts migrant sex workers produced a tapestry, the “Mida Tapestry” sewn to show the process of raid and rescue. The view of sex workers also led to Empower’s first movie “Last Rescue in Siam” which had been included in over 12 international film festivals by 2015.

Since 2001, a new tradition takes place each year from January to March.

“Raids and Rescues” are carried out across the nation as governments hurry to reach their quota to impress the USA and get good TIP Report Card grade.

หนังสือโดยเอ็มพาวเวอร์ Books by EMPOWER

For more information <badgirls@empowerfoundation.org>

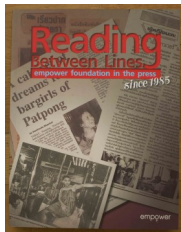
“Yet, Still We Dance” ภาษาอังกฤษ / หนังสือประกอบนิทรรศการศิลปะ พนักงานบริการแห่งอาเซียน

“Yet, Still We Dance”; Eng., catalogue of SWAEAN Art Exhibition, 2013 -2015

“ชนแล้วหนี”, 21 X 28 ซม. ภาษาไทย / 110 น./ ผลงานวิจัย ผลกระทบนโยบายการค้ามนุษย์ ต่อพนักงานบริการ

“Hit & Run” 21 X 28 cm. Eng./101 pg./ Report of empower on impact of USA-led anti-trafficking policies.

“Reading Between Lines” 21 X 28 ซม.ม/ 481 pg. / Eng-Th / รวบรวมข่าว นสพ. บทความ ข้อเขียน ที่เกี่ยวกับเอ็มพาวเวอร์ ในหนังสือมวลชน ตั้งแต่ปี 2528-2553

“Reading Between Lines” 21 X 28 ซม.ม/ 481 pg. / Eng-Th / collating of newspaper covering stories and writing about EMPOWER since 1986-2010

“เพราะว่าเป็นผู้หญิง”, หนังสือขนาดฝ่ามือ บทกวีของ จอยส์ สตีเวนส์ ซึ่งเป็นบทกวีเรียกร้องสิทธิผู้หญิง ที่ใครเห็นก็ต้องชอบ

“Because we are women”, palm size booklet of poetry by Joyce Stevens, one of the most popular poems on women’s rights.

“พจนานุกรมฉบับเอ็มพาวเวอร์” 104 น. / เป็นดิกชันนารี เล่มแรก ที่พนักงานบริการ เป็นผู้ให้ความหมาย ของคำ ตามที่พวกเธอตีความ

“Bad Girls Dictionary” 104 pg./ The first ever dictionary that written by sex workers of words they define.

“ชีวิตครบรส ของ แบดเกิร์ล” / 188 น./ รวมเรื่องราวสั้น ๆ ของพนักงานบริการ เขียนโดยพนักงานบริการ

“Bad Girls Tales” / 112 pg./ collections of short stories of true stories by sex workers in Thailand.

“Bad Gilrs of Lanna” /70 pg./ collating history and sex works in the history of Chiangmai a capital of Lanna Kingdom.

